

Lilac

พิมพ์ครั้งที่ 1

คุณอยู่ใน สงหลัก 2 ของ ดวงดาว

你在星光深处

อวี๋เซียวหลานชาน 语笑阑珊 เขียน

อินท: แปล Caring Wong วาด

คุณอยู่ในส่วนลึกของดวงดาว

你在星光深处

อวี๋เซี่ยวหลานชาน

เขียน

อินากะ

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

แม้ผู้มีพลังพิเศษจะอยู่บนโลกมาหลายร้อยปีแล้ว แต่พวกเขากลับไม่เคยได้รับความปลอดภัยในชีวิตเลย เพราะองค์กรใต้ดินที่คอยแต่จะจับพวกเขาไปทำการทดลอง แน่แน่นอนว่าห่านจั่วเป็นหนึ่งในคนที่ต้องการจะปกป้องพวกผู้มีพลังพิเศษและอยากทำลายองค์กรใต้ดิน เพราะเขาเองก็เคยมีอดีตที่ไม่ดีกับที่นั่น แต่ตอนนี้กลายเป็นว่ามีองค์กรอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น แล้วยังมีเรื่องให้ห่านจั่วและไปซีต้องออกโรงจัดการด้วยตนเองอีกมากมาย แม้เป้าหมายของห่านจั่วจะยิ่งใหญ่ไม่แพ้ใคร แต่กว่าจะไปถึงตอนนั้นก็คงต้องทุ้มให้สุดตัว

นอกจากเรื่องของผู้มีพลังพิเศษกับองค์กรใต้ดินแล้ว ห่านจั่วผู้แข็งแกร่งก็ต้องพยายามปรับตัวเองเพราะไปซีด้วยเช่นกัน โชคดีที่ไปซีเข้าใจในความเป็นเขา เรื่องกระทบกระทั่งเล็กๆ น้อยๆ ก็เลยเกิดขึ้นบ้างนานๆ ครั้ง แต่สำหรับคนอ่านที่รื้อลึ้นความสัมพันธ์ของทั้งสองคนก็คงต้องลุ้นกันต่อไป เพราะไปซีนี่เป็นคนที่น่าสนใจในเรื่องของบรรยากาศและคนรอบข้างมากๆ เลยนะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

49

โทรศัพท์จากคนแปลกหน้า

ประธานเสียชีวิตกอันดับอย่างน่าอนาถ

หลิวซุนซุนรู้สึกว่ไม่ช้าก็เร็วจะต้องถูกบีบจนหน้ากลายเป็นสีเหลี่ยมแน่ๆ

หวังหยวนเงินถอดเสื้อโค้ตของตัวเองออก สะบัดทิ้งไว้ข้างๆ นั่งลงบนโซฟาเหมือนเป็นพระราชา สองขาเรียวยาวพาดอยู่บนโต๊ะน้ำชา เชิดคางเล็กน้อย ออกคำสั่ง “ว่มา”

อะไร...หลิวซุนซุนรู้สึกว่ตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิดจริง ๆ จึงแก้ตัวแบบใจคอไม่ค่อยดี “คุณเองที่ไม่อยากไปกินบั้งย่างกับผม เมื่อคืนผมชวนแล้วนะ”

ใช่ ชวนแล้วจริง ๆ ยิ่งกว่านั้นหวังหยวนเงินยังคิดจะยอมลดศักดิ์ศรีของตัวเองไปกินบั้งย่างน้ำมันเยิ้มกับอีกฝ่ายด้วย แต่ใครจะรู้ว่พอหลิวซุนซุนพูดต่อว่ “เพื่อนร่วมงานของผมต้องอยากรู้จักคุณแน่ๆ”

คุณหวังก็สีหน้าเรียบเฉยทันที ดึงเท้าที่เมื่อครู่ตั้งใจจะเหยียบเข้าไปในสังคมมนุษย์โลกกลับมา

แล้วปฏิเสธหน้าหนึ่ง “ผมไม่ไป”

หลิวซุนซุนร้องว่อย่างเสียดาย *ถ้าอย่างนั้น ไม่ไปก็ได้*

ไม่มีการอ้อนวอนขอร้องซ้ำ ทำให้ท่าทางของหวังหยวนเงินยิ่งไม่เป็นมิตร แต่ยังคงรักษารายบรรณอาชีพบอดี้การ์ด นั่งอยู่ในร้านกาแฟฝั่งตรงข้ามแผงบั้งย่างคอยจับตาดู...จับตาดูอีกฝ่ายถูกกลุ่มผู้หญิงห้อมล้อม

แล้วยังยิ้มปัญญาอ่อน ชูสองนิ้วให้กล้องอีกด้วย จับตาดูอีกฝ่ายโอบบ่ากับคนอื่นกำลังจะขึ้นรถ ดูเหมือนว่าคงลืมการมีอยู่ของตัวเองไปจนหมดสิ้นแล้ว

เห็นคุณหวังเจียบไปนานมาก หลิวซุนซุนจึงถามต่อว่า “กินอาหารค่าแล้วหรือยัง”

หวังหยวนเฉินเอนหลังนั่งฟังโซฟา หลับตาไม่ตอบ แน่ใจว่ากาแฟแก้วเพราะซื้อแปดแถมหนึ่ง ย่อมไม่สามารถนับเป็นอาหารค่า ความจริงตอนนี้กระเพาะอาหารของเขากำลังรู้สึกไม่ดีอย่างยิ่ง

หลิวซุนซุนชอบผ้าห่มขนแกะมาให้ สะบัดออกคลุมแล้วก็เดินเจียบๆ ไปห้องครัว

เสียงหม้อกระทะถ้วยโถโอชามที่คุ้นเคยดังขึ้น ไฟเบาๆ เสียงปุดๆ ทำให้ผักสดกับเนื้อหั่นเป็นเส้นในหม้อส่งกลิ่นหอมเย้ายวนใจ ชุปไก่ที่นำมาต้มได้ทำเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว ในตู้เย็นยังมีเส้นหมี่แห้งอีกจำนวนหนึ่ง นั่นเป็นผลงานชิ้นเอกที่หลิวซุนซุนทำตอนสุดสัปดาห์ ความจริงทั้งสองคนก็ไม่รู้ว่าสเติร์ก กังมังกิ คาเวียร์ และเห็ดทรัฟเฟิลในตู้เย็น เริ่มค่อยๆ กลายเป็นชีโครอง ผักดอง เนื้อส่วนขาวว นม น้ำผลไม้ ขนมปัง และผักต่างๆ เต็มตู้ไปตั้งแต่เมื่อไร

ร้านอาหารหรูหาสูญเสียดูค่าโทร.สั่งรายใหญ่ไปแล้ว ในทางตรงกันข้าม หลิวซุนซุนกลับได้ลูกค้าที่ทั้งช่างติและไม่ช่างติ อาการช่างติแสดงออกที่ปาก ส่วนที่ไม่ช่างติแสดงออกที่การกระทำ...แม้ว่าท่าทางของคุณหวังเหมือนจะรังเกียจอาหารทุกอย่างที่เขาทำ แบบรังเกียจตลอดกาลไปเลย แต่พอถึงเวลากินข้าว ก็จะมาปรากฏตัวอยู่ข้างโต๊ะอาหารตรงเวลาทุกวัน

หมี่ใส่เนื้อเส้นและผักสดในน้ำซุปไก่ร้อนกรุ่นหนึ่งชาม ยังมีเครื่องเคียงจานเล็กๆ อีกสองจาน ถูกจัดข้างกันบนโต๊ะอาหารกลางดึก

“ไปล้างมือสิ” หลิวซุนซุนเหน็บแนมว่าอุ่นๆ หนึ่งแก้ว “เสร็จแล้วก็มากินข้าว”

หวังหยวนเฉินยังอยู่ในท่าเดิม ไม่ขยับแม้แต่หน่อย ไม่แม้แต่จะลืมตา หลิวซุนซุนทำตัวเหมือนไม่มีเรื่องอะไร ขยับเข้าไปใกล้ ยื่นมือออกไปจุ่มทางจุกที่ท้ายทอย

หวังหย่วนเงิน “...”

“ไม่กินจริงๆ เหรอ” หลิวซุนซุนเก็บผ้าห่มบนพื้นขึ้น “ใส่ให้หมดสิตาเกะกับเนื้อไก่ด้วยนะ หอมมากเลย”

หวังหย่วนเงินพิมพ์คำถามว่า “นั่นอะไร”

หลิวซุนซุนตอบว่า “กินแล้วก็รู้เอง”

หลังจากคิดอยู่ชั่วครู่ คุณหวังยังคงตอบรับคำแนะนำนี้

กินซุ๊ปไก่ลงท้องไปหนึ่งคำแล้ว กระเพาะอาหารที่ถูกกาเพทารุนมานานก็สบายขึ้นมาก หลิวซุนซุนนั่งอยู่อีกด้านหนึ่ง หาวยาวๆ ดูคุณหวังกินข้าวท่าทางวังเวงแทบตาย เหนื่อยแทบตาย

หวังหย่วนเงินกินไปครึ่งชาม อยู่ดีๆ ก็ยื่นมือออกไปนวดหน้าเขา จากนั้นก็ตบหนักๆ หนึ่งที

หลิวซุนซุนลืมหัด สะลึมสะลือถามว่า “จะกินอะไรอีกไหม”

“คุณมีเพื่อนเยอะหรือเปล่า” หวังหย่วนเงินถาม

“เยอะสิ หลายคนเลย” หลิวซุนซุนตอบตามสบาย เขามนุษย์สัมพันธ์มาตั้งแต่เด็ก ตอนเพิ่งคลอดออกมาก็ถูกพยาบาลแย่งกันอุ้ม

หวังหย่วนเงินดึงมือกลับซ้ำๆ ก้มหน้ากินข้าวต่อ

ดูเหมือนบรรยายกาศในห้องจะเครียดขึ้นนิดหนึ่ง

แม้ว่าจะวังเวงจนแทบสลบแล้ว แต่ว่าหลิวซุนซุนยังคงสังเกตทุกอย่างนี้ได้อย่างว่องไว ดังนั้นเขาจึงรีบนั่งตัวตรงทันที แล้วพูดต่ออีกคำ “แต่ว่าในบรรดาเพื่อนทั้งหมด คุณอยู่อันดับหนึ่ง”

หวังหย่วนเงินกวาดตามองเขาแวบหนึ่ง “แล้วไปซื้อล่ะ”

จากคำถามนี้ทำให้เห็นได้ว่า คุณหวังเข้าใจดีว่าใครเป็นคู่แข่งหมายเลขหนึ่ง

“พี่ไปอยู่อันดับหนึ่งคู่กับคุณ” หลิวซุนซุนตอบ

หวังหย่วนเงินวางตะเกียบลง คิดว่าตอนนี้ตัวเองควรจะทำท่าดูร้ายรังแกฝ่ายตรงข้ามต่อไป เพื่อประกันตำแหน่งอันดับหนึ่งเอาไว้ หรือว่าปล่อยเรื่องนี้ไปชั่วคราวก่อน ตอนนี้เขาเองก็ค่อนข้างเหนื่อย เพราะเหตุนี้จึงไม่มีอารมณ์อยากจะพูดอะไรมาก ถ้าในเวลานี้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามไม่ใช่ซุนซุน

แต่เป็นคนอื่นไม่ว่าใครก็ตาม หรือต่อให้เป็นหนานจั่วผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง เขาก็คงรำคาญจนกลับห้องนอนไปนานแล้ว

“โมโหอีกแล้วเหรอ” หลิวซุนซุนนั่งลงข้างกายคุณหวัง “เอาละๆๆ จั๊นให้คุณเป็นที่หนึ่ง”

หวังหยวนเฉินถาม “รู้ไหมว่าตอนนี้ผมอยากจะทำอะไร”

หลิวซุนซุนรับลูกต่อทันที “ให้รถสปอร์ตเช่รุ่นใหม่ล่าสุดแก่ผม”

หวังหยวนเฉินตอบว่า “เอาหัวคุณจิ้มลงไปในชา”

หลิวซุนซุนให้ความร่วมมืออย่างดี กดหัวติดโต๊ะอาหาร

พองเหยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง หวังหยวนเฉินก็กลับห้องนอนไปแล้ว บนโต๊ะ เหลือแค่ชาที่ว่างเปล่า ไม่มีน้ำแกงแม่แต่หยดเดียว กับจานเปล่าๆ อีกสองใบ

หลิวซุนซุนเก็บกวาดห้องครัวเรียบร้อย หาวยาวๆ เดินผ่านห้องนอนใหญ่

“ราตรีสวัสดิ์” เขาพูด

แต่คุณหวังไม่ตอบ ห้านาทีต่อมา ไข่มุกจำนวนมากก็ร่วงหล่นลงบนเตียงในห้องนอนแขกเสียงดังราวกับเสียงฝน

เงินค่าตอบแทนที่ต้มหมี่ให้กลางดึก แม้ว่าจะจะเป็นเงินจำนวนมาก แต่ก็ทำให้คนเศร้าใจได้

เวลาเที่ยงคืนกว่าอันเจียบส้งต ซินเดอเรลลาซุนซุนตื่นอีกครั้ง ถือตะกร้าเล็กๆ ว่างจนตาปริบ หรูดตัวนั่งยองๆ บนเตียงเก็บไข่มุก

นอกหน้าต่างยามดึกสงบเหมือนผิวน้ำไร้ลม

หนานจั่วถามว่า “ก่อนหน้านี้เคยนอนไม่หลับเหมือนตอนนี้อ้างไหม ผมหมายถึงก่อนหน้านี้ที่เพิ่งพบพลังพิเศษ ก่อนหน้าที่จะเจอผม”

“อือ” ไปชี้ซูกตัวอยู่ในอ้อมอกหนานจั่ว “ตอนปีสามฉันบุกเบิกทำธุรกิจนอนไม่หลับบ่อยๆ ก่อนหน้านี้ออนที่สออบจะตื่นเต้นมากเกินไป ก็ตื่นอยู่ทั้งคืนเหมือนกัน”

“แล้วต่อมามีอะไรเกิดขึ้น” คุณหนานทำท่าคิด “ใช้อาจารย์สติฟของคุณเหรอ”

“ฉันสังเกตเห็นว่านายพุดถึงมันบ่อยๆ” ไปซีใช้สองมือบีบแก้มชายหนุ่ม
“เพราะผมหิิง” คุณหานสารภาพตามตรง “เพราะว่าคุณรู้สึกลัวว่ามัน
ให้สัมผัสมือที่ดีกว่าผม”

“ในห้องของอาจารย์สติฟเป็นชนห่าน” ไปซีเน้นย้ำ

คุณหานบ่นอย่างเสียดาย “สู้ไม่ได้จริงๆ”

“ฉันจะเอาอาจารย์สติฟไปโรงเรียนได้อย่างไร” ไปซีพุดยืมๆ “หลัง
แปดขวบมันก็ถูกเก็บเข้าตู้ ช่วงฤดูร้อนของทุกปีถึงจะเอาออกมาตากแดด”

“หลังจากนี้ไปมันก็จะได้รับการปฏิบัติแบบนี้” หานจั่วบีบจมูกเขา
“แล้วก็เวลานอนไม่หลับ ก็เปลี่ยนมาเป็นผมที่อยู่กับคุณ”

ไปซีพุดอีกว่า “อาจารย์สติฟร้องเพลงจิงเกิลเบลล์ได้ด้วยนะ”

คุณหานรับรู้ถึงวิกฤติทันที “ทำไมมันเก่งขนาดนี้”

ไปซีหัวเราะเสียงดัง

“แต่ทำไมเป็นไร” หานจั่วทับเขาไว้ไต่ร่าง หน้าผากชนหน้าผากเข้ายวน
ใจ เสียงห้วนน่าฟัง “ผมสามารถทำเรื่องที่อาจารย์สติฟทำไม่ได้นะ”

ริมฝีปากแนบติดกันอย่างอ่อนโยน ไปซีหลับตา เป็นฝ่ายยกสองแขน
โอบรอบคอ

เขามีความสุขกับการได้จูบกับคนรักมาก และก็ชอบช่วงเวลาทั้งหมดที่ทั้งอบอุ่น
ทั้งโรแมนติกแบบนี้มาก แม้จะรู้ว่าพอพรุ่งนี้เช้าตื่นขึ้นมาก็จะเจอสารพัด
ปัญหาอยู่ แต่อย่างน้อยในคืนนี้ ทุกอย่างล้วนงดงาม

มือหานจั่วลูบหลังเขาเบาๆ จนกระทั่งคนในอ้อมกอดหลับสนิท จึง
ดับไฟดวงเล็กที่หัวเตียง

ห้องฟ้าค่อยๆ สว่างขึ้น แสงทะลุผ่านชั้นม่านหน้าต่างบางๆ

ในห้องข้างๆ คุณนายโจวล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้ว เธอเป็น
คนที่เงียบบาก แม้ว่าในใจยังคงเครียดและวิตกกังวลมากก็ตาม แต่ก็ไม่ได้
มาปลุกไปซีกับหานจั่ว และไม่ได้โทรศัพท์หาโจวจินซานเช่นกัน หลังจาก
กินขนมปังกับนมตามลำพัง จากนั้นก็นั่งอยู่ข้างเตียง เปิดมือถือดูรูปสาม
กับลูกสาว

ตอนเช้าแปดโมงครึ่ง โจวหย่งโหมตรงเวลา ถ้ามองเรื่องการท่องเที่ยว ระยะสั้นของภรรยา

“ทางนี้ดีมาก” สายตาคุณนายโจวมีประกายสดใส เธอหัวเราะ “พวกเราได้กินปลาด้วยนะ วันนี้ตั้งใจจะไปเที่ยวทะเลสาบ”

“อย่าปล่อยไว้ให้เพื่อนคุณออกเงินให้ตลอดนะ” โจวหย่งนั่งยองๆ ใส่รองเท้า “ถ้าแย่งจ่ายไม่ทัน ก็ซื้อของขวัญให้เขา”

“ฉันรู้” คุณนายโจวบ่น “ฉันไม่ใช่คนขี้ลืม เรื่องพวกนี้คุณกำชับ ตั้งหลายครั้งแล้ว”

“คุณไม่ใช่คนขี้ลืม คุณเป็นเด็กสาว” โจวหย่งพูดไปหัวเราะไป “ผมไปทำงานก่อนละนะ ดูแลตัวเองดีๆ”

คุณนายโจวรับปาก จนกระทั่งได้ยินเสียงเขาวางสายแล้ว ถึงค่อย ขยับโทรศัพท์ออกจากหู

ผู้คนที่อาศัยอยู่บนถนนสายนี้ส่วนใหญ่เป็นมนุษย์กลางคืน ด้วยเหตุนี้ พอหลังเที่ยงวัน ใต้ตึกก็ค่อยๆ คึกคักขึ้น คุณนายโจวซ่อนอยู่หลังม่าน หน้าต่าง อยากดูว่าร้านเหล้านี้มีลูกค้ามากน้อยแค่ไหนกันแน่ ผู้ชายใส่สูท เรียบร้อย เด็กสาวมัธยมมัดผมด้วยที่มีดผมหลากสี ยังมีคนแก่ที่ใส่เสื้อผ้า เรียบร้อย มีลูกหลานประคอง คนฐานะแตกต่างกัน อายุแตกต่างกัน พวกเขาดูแล้วแต่งตัวเรียบร้อยมาก แต่ในเวลาเดียวกันก็รึบร้อนมาก สีหน้าท่าทางกระวนกระวายใจ ไม่สบายใจอย่างปิดบังไม่อยู่

คุณนายโจวรู้ว่าคนพวกนี้เป็นคนประเภทเดียวกันกับเธอ ต่อให้มีชีวิตร่ำรวยสุขสมบูรณ์ อายุมากแค่ไหน ก็ถูกกำหนดให้ตกอยู่ใต้เงาดำ ของความตายซึ่งเป็นสิ่งคงอยู่ชั่ววันจันทร์

เธอรู้สึกโศกเศร้าจากกันบึ้งจิตใจ

เสียงหัวเราะเฮฮาดังมาก ได้ยินมาถึงห้องพักเธอ เป็นพวกกวนเมือง กลุ่มหนึ่งที่เจตนาทำตัวเด่น อยากดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามที่เดินไปมา บนถนน

ไปซื้อขนมดึกหลังถูกปลุกจากความฝัน “มีอะไรเธอ”

“ไม่มีอะไร คนบนถนนพูดเสียงดังมากเท่านั้นเอง” หานจั่วปิดหูเขา

“นอนต่ออีกสักพักไหม”

“คุณนายโจวละ” ไปซียังเป็นห่วงเรื่องนี้

“เธอยังพักผ่อนอยู่ห้องข้างๆ” หานจั่วบอ “คุณนายโจวต้องการเวลาค่อยๆ คิดเรื่องทั้งหมด พวกเราไม่ต้องรีบร้อนไปรบกวนเธอ”

“คาดว่าเธอจะใช้เวลานานเท่าไร” ไปซีลืมตา “นิสัยอ่อนแอแล้วก็ไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง ตอนนี้นั่งกำลังสิ้นหวังมาก”

“เธออ่อนแอจริงๆ แต่ว่าพร้อมกันนั้นก็เข้มแข็งด้วย ในโลกนี้ไม่มีแม่ที่อ่อนแอ” หานจั่วพูด “ถ้าต้องทำเพื่อโจวจิ้ง เธอก็จะบังคับตัวเองให้เลือกทางที่ดีที่สุดโดยเร็วที่สุด”

ไปซีพยักหน้า ขยับเข้าไปจูบแก้มหานจั่ว “อรุณสวัสดิ์”

คุณหานพูด “นานๆ หน่อย”

ไปซีหยีตา ใช้สองมือบีบปากอีกฝ่าย

ผ้าห่มอุ่นมาก คนที่เพิ่งตื่นก็น่ารักมาก น่ารักถึงขนาดว่าถ้าไม่ทำอะไรสักหน่อย ก็ดูเหมือนว่าจะฝันเจตนาของช่วงเวลาพิเศษที่มีทั้งความอึกทึกและก็สงบสุขด้วย

หานจั่วดึงข้อมือเขา ขยับเข้าไปใกล้ จูบอ่อนโยน ร่างกายทั้งสองคนแนบชิดกัน มีเพียงชุดนอนบางๆ กันอยู่ ไปซีตื่นเต้นมาก ขยับตัวเล็กน้อย เบี่ยงหน้าคิดจะหลบความปรารถนาของฝ่ายตรงข้ามที่รุกล้ำเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ

เสียงหัวเราะเฮฮาที่นอกหน้าต่างดังขึ้นกว่าเดิม ทั้งยังสามารถได้ยินคำพูดแต่ละคำชัดเจน เป็นคำที่หยาบคายมาก มีทั้งอวัยวะเพศและคำหยาบโลมต่ำทราม ในที่สุดก็ดึงทั้งสองคนกลับมาจากสภาวะหัวใจวุ่นได้บ้าง

“พวกเรา...ไปดูคุณนายโจวกันหน่อยดีกว่า” ไปซีขยับไปข้างเตียงช้าๆ “น่าจะกินข้าวกลางวันแล้ว”

หานจั่วใช้นิ้วไล่แก้มเขา ความตื่นเต้นยังรุนแรงพอกๆ กับเมื่อครู่ ดังนั้นจึงดึงเขาเข้ามาในอ้อมกอดอีกครั้งอย่างแรง ทั้งรอยจูบลึกๆ ยาวต่อเนื่องไว้ที่คอ

“อยากพากลับบ้านตอนนี้จริงๆ” หานจั่วพูดเสียงกระเส่า

ไปตีปโลบใจอีกฝ่ายด้วยการลูบเส้นผม “อย่าดื้อนะ เด็กดี”
โทรศัพท์บนตู้หัวเตียงดังขึ้น หน้าจอแสดงชื่อหวังหยวนเหนิน
“คงไม่ใช่ว่าซุนซุนเป็นลมสลบไปอีกนะ” ไปซื้อบรรู้ถึงวิกฤติ ผลัก
คุณหันออกไป ลูกขึ้นนั่งรับโทรศัพท์ “มีอะไรเธอ”

“ไม่มีอะไร” หวังหยวนเหนินตอบ “โทรผิด”

ไปตีเบาใจกว่าเดิม แล้วถามกลับ “ซุนซุนล่ะ”

คุณหวังมองไปที่หน้าประตู เลิกคิ้วเล็กน้อย ตอบว่า “เขาสบายดี”

ใช่ สบายดี นอกจากค่อนข้างป่วยอา่อน

หลิวซุนซุนยังเดินกลับไปกลับมา แกล้งทำทำคุยโทรศัพท์เสียงดัง
“ใช่ๆๆ” ที่ไป ฉันมีเรื่องจะแจ้งให้นายรู้ อันดับในใจฉันนะ นายตกอันดับ
หลุดออกไปจากสามอันดับแรกแล้ว...ที่หนึ่ง? ที่หนึ่งก็แน่นอนว่าต้องเป็น
คุณหวัง ใช่ๆๆ สถานะของเขามันคงเหมือนภูเขา”

หวังหยวนเหนินโยนโทรศัพท์ที่ไว้ข้างๆ ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมหัว

ห้าหน้าที่ต่อมา หลิวซุนซุนพูดจนคอแห้งเป็นผง ประตูห้องนอนตรงหน้า
ยังคงปิดสนิท ดังนั้นจึงนั่งยองๆ ที่หน้าประตู คิดไปเรื่อยเรื่อย ทำไม่ได้เป็น
ที่หนึ่งแล้วก็ไม่ยอมตื่นอีกนะ

นาฬิกาบนผนังชี้ไปที่เวลาเที่ยงครึ่งแล้ว หลิวซุนซุนรวบรวมความกล้า
หมุนลูกบิดประตูอย่างระมัดระวัง ยื่นเข้าไปแค่ศีรษะ “ตอนบ่ายผมจะไป
บริษัท อยากกินอะไรไหม ผมจะทำแล้ววางไว้ให้ที่ห้องครัว”

หวังหยวนเหนินสุดท้ายใจลึกๆหนึ่งครั้ง ผลักผ้าห่มออก ลูกขึ้นนั่ง
“ผมไปส่ง”

แต่หลิวซุนซุนกลับตกใจจนสะดุ้ง “ทำไมสีหน้าคุณแย่นาตอนนี้”

หวังหยวนเหนินตอบอย่างอ่อนล้า “ปวดกระเพาะ” กาแฟเก่าแก้ว
หมี่ซุ๊ปไก่หนึ่งชาม และเส้นประสาทที่ถูกกาแฟทารุณ กระตุ้นจนนอนไม่หลับ
ทั้งคืน ทำให้เช้าวันนี้รู้สึกหนาวสั่นอยู่หลายชั่วโมงเหมือนเข้าไปในถ้ำหนาวเย็น

“ทำไมคุณไม่รีบเรียกผม” หลิวซุนซุนร้อนใจ “ร้ายแรงไหม กินยา
หรือยัง จะไปโรงพยาบาลไหม”

หวังหยวนเหนินตอบว่า “ร้ายแรง ไม่ได้กิน ไม่ได้ไป”

หลิวซุนซุนหยิบเสื้อนอกที่วางไว้ข้างๆ ขึ้นมา “ลุกขึ้น ไปคลินิก
ที่ได้ตักกัน”

หวังหยวนจินหงายหลังกลับไปนอนอีกครั้ง

หลิวซุนซุนดึงผ้าห่มออก ยื่นแขนออกไปลากเขาขึ้นมาแบกไว้บนหลัง
ทันที

หวังหยวนจิน “...”

“หยิบเสื้อผ้าของตัวเองด้วยนะ” หลิวซุนซุนหันกลับมาทำซ้ำ

หวังหยวนจินสละบัดมือเบาๆ หลิวซุนซุนก็ลงไปนอนพังพาบบน
พื้นพรม แบบที่ยังไม่รู้ตัวว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

คุณหวังนั่งลงข้างเตียง สีหน้าซีดขาวกว่าเดิม เสื้อคลุมนุ่มๆ หลวมๆ
คลายออกหมด เห็นกล้ามเนื้อสวยงาม กับลำตัวแข็งแรงที่ใส่กางเกงใน
เล็กจิ๋วตัวเดียว คงจะมีคนจำนวนมากที่เลือดก้าเดาไหลด้วยภาพนี้ แต่ไม่รวม
หลิวซุนซุนอยู่ในคนพวกนั้นแน่นอน เพราะว่าเขาวัดคุณหวังแบบไม่คิดอะไร
เกินเลยมาถึงสิบเจ็ดสิบแปดครั้งแล้ว บอกเลยว่าไร้ความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น

“ผมไม่ไปโรงพยาบาล” หวังหยวนจินพูด “นอนพักเดี๋ยวก็หาย”

“...ก็ได้” นั้นพวกเรารอดูอาการอีกหนึ่งชั่วโมง” หลิวซุนซุนประคองเขา
นอนดีๆ “นอกจากกาแฟกับหมี่ เมื่อคืนยังกินอย่างอื่นด้วยหรือเปล่า”

หวังหยวนจินตอบ “เหล้า”

หลิวซุนซุน “...”

อะไร

“ดีสิ” คุณหวังพูดเสริม

หลิวซุนซุนไม่เข้าใจจริงๆ “ทำไมต้องกินเหล้าตอนดึกขนาดนั้นด้วย”

เพราะว่านอนไม่หลับ หวังหยวนจินหลับตาอีกครั้ง ไม่อยากพูด
อะไรอีก

หลิวซุนซุนแอบถอนใจยาว เขาเปิดตู้ยาเล็กๆ เอายาแก้ปวดท้องกับ
เครื่องวัดอุณหภูมิออกมา ตั้งอกตั้งใจดูแลคนไข้ แล้วยังหาชุดนอนหนาๆ
จากในตู้เสื้อผ้า ถอดเสื้อคลุมที่ใส่แล้วไม่อุ่นแม้แต่ขอบบนตัวคุณหวังออกมา
และสุดท้าย ไม่รู้ไปเอาแผ่นแปะให้ความร้อนจากที่ไหนมาสามแผ่น แล้วบังคับ

ติดให้คุณหวัง

ความหนาวเย็นค่อยๆ ถูกขับออกไป ปลายนิ้วค่อยๆ มีความอุ่นกลับมา หวังหยวนจินนอนอยู่ในผ้าห่ม มองหลิวซุนซุนคนยาไปโทรศัพท์ไป “ใช้ช่วยลาหยุดให้ผมด้วย ผมจะทำงานตอนสุดสัปดาห์แทน ขอขอบคุณ”

“กินยาของพวกเราได้ไหม” หลิวซุนซุนถือแก้วเดินเข้ามา ถามอย่างไม่แน่ใจ “หรือว่ามีโรงพยาบาลอุลตราแมนโดยเฉพาะ”

หวังหยวนจินจ้องตากับเขานานมาก

หลิวซุนซุนเข้าใจแล้ว ใช้สองมือประคองส่งยาให้ “อะ”

ยาฟาดมากและก็ขมมาก แต่ว่าได้ผลดีมากจนน่าแปลกใจ

แผ่นแปะให้ความร้อนสามแผ่นเหมือนดวงอาทิตย์ดวงเล็ก ๆ แผ่ความร้อนออกมาไม่หยุด หวังหยวนจินเหี่ยวทวมตัวกระวนกระวาย ม้วนไปม้วนมาอยู่ในผ้าห่ม อดทนจนผ่านไปได้ครึ่งชั่วโมง อุณหภูมิของแผ่นแปะจึงค่อยๆ ลดลงบ้าง หลิวซุนซุนก็ลงมืออย่างเหนือความคาดหมาย ยื่นมือเข้ามาได้ผ้าห่มจับอย่างแม่นยำแล้วพูดว่า “ไม่ร้อนแล้ว ดึงออก เปลี่ยนใหม่”

คุณหวังทนจนทนไม่ไหวแล้ว “บังอาจ!”

หลิวซุนซุนตกใจสะดุ้ง หรือว่าหลงรักแผ่นแปะให้ความร้อนเข้าเสียแล้ว ปากหวังหยวนจินซีดขาว สายตาดูร้ายเหยียดมโหฬาร

หลิวซุนซุนรีบยกมือยอมแพ้

คุณนายโจวใช้ช้อนเล็กคนกาแฟในถ้วย ทำให้ลวดลายจากฟองนมสวยๆ กลายเป็นลายศิลปะนามธรรม ครั้งนี้เธอไม่ได้สั่งเลานานอีกแล้ว ตอบตกลงคำแนะนำก่อนหน้านี้ของหานจ้าวอย่างรวดเร็ว...บอกเรื่องทั้งหมดกับลูกสาว ให้เตรียมใจไว้ก่อนล่วงหน้า

“แต่ว่าฉันมีเรื่องจะขออภัย” คุณนายโจวพูดต่อ “อย่าให้สามีฉันรู้เรื่องนี้ เขาเป็นผู้ชายที่ซื่อตรงมาก ทำงานในกองทัพบาตรตลอด ไม่รู้เรื่องการมีอยู่ของผู้มีพลังพิเศษแม้แต่หน่อย...เขาจะตกใจทำอะไรไม่ถูก”

ไปซีพักหน้า “ครับ” เขาไม่คิดจะเปิดเผยฐานะของโจวหย่งให้

คุณนายโจวรู้อยู่แล้ว อย่างน้อยก็ไม่ใช่เวลานี้ นั่นน่าจะเป็นเรื่องระหว่างสามีภรรยา แต่ยังคงถามหยังเชิงไปว่า “ถ้ามีวันหนึ่ง คุณลุงโจวรู้ถึงการมีอยู่ของผู้มีพลังพิเศษ คุณจะยอมบอกความจริงกับเขาไหม”

“ไม่รู้สิ” คุณนายโจวส่ายหน้า พุดอีกว่า “น่าจะบอกนะ ฉันพึ่งพาเขามากเหลือเกิน”

ไปซื้ย้มๆ “ผมมองออก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนี้ก่อน ฉันจะให้จิ้งจิ้งกลับจากต่างประเทศเร็วที่สุด จากนั้นก็พาเธอมาหาเถ้าแกโจว” คุณนายโจวพุด

“ถึงเวลานั้น ผมกับเสี่ยวไปกี้จะมาที่นี่” หานจั่วพุกหน้า “เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วง มีปัญหาอะไร พวกเราจะหาทางแก้ไขให้”

คุณนายโจวซาบซึ่งใจมากล่าวขอบคุณ แม้ว่าจะกังวลใจ แต่อย่างน้อยก็รู้สึกสบายใจขึ้นมากกว่าตอนเดินทางมาที่นี่ เธอซื้อตัวรถไฟเที่ยวหนึ่งตู้ม แต่ไปซื้กับหานจั่วติดงานจึงต้องอยู่ที่นั่นต่ออีกสองวัน

“ตอนกลางคืนไม่ต้องไปส่งฉันแล้ว จริงๆนะ” คุณนายโจวรู้สึกเกรงใจมาก “ฉันเรียกรถไปสถานีรถไฟเองได้”

“พวกเราว่างมาก ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว” ไปซื้พุดยืมๆ “พอดีจะได้กินอาหารค่ำด้วยกันสักมื้อ ไม่ต้องเกรงใจ”

แม้ว่าเรื่องที่ทำในการเดินทางครั้งนี้ไม่เกี่ยวกับ ‘ห้องเที่ยว’ เลย แต่คุณนายโจวยังคงแวะไปห้าง ซื้อของฝากพื้นบ้านหลายอย่าง ตั้งใจจะเอากลับไปให้สามี ส่วนใหญ่เป็นของเล็กๆ น้อยๆ ที่น่ารักมาก ดูแล้วอบอุ่นใจ ไปซื้พุดยืมๆ “คุณลุงโจวชอบของพวกนี้เหรอครับ”

“ไม่รู้สิ” คุณนายโจวค่อนข้างอายเวลาพุดถึงสามี เธอยังคงยิ้มเหมือนเด็กสาว “แต่งงานกันมานานหลายปี เขาพุดบ่อยๆ ว่าของที่ฉันชอบเขาก็ชอบ”

“ดีจังเลย” ไปซื้ช่วยเธอหัวตะกะรำลึนคำ “มิน่าละ ตอนโจวจิ้งมีแฟนก็เหมือนเด็กสาวบริสุทธิ์สุดๆ เองจริงๆ” ไม่แะแะสายตาคนรอบข้างที่มองว่ารูปร่างสูงกับเตี้ยไม่เข้ากัน ไม่แะแะว่าหลิวซุนซุนจะหลบหนี ไม่ยอมให้ความร่วมมือ เธอชอบแบบอึกทิกคริกโครม รู้กันไปทั้งมหาวิทยาลัย

คุณนายโจวเลือกของขวัญชิ้นเล็ก ๆ อีกหนึ่งชิ้นให้ลูกสาว พนักงานตรงเคาน์เตอร์พูดว่า “กำไลข้อมือของพวกเราจะมีขนาด ไม่ทราบว่าคุณข้อมือของลูกสาวขนาดประมาณไหนคะ”

“ฉันก็ไม่รู้” คุณนายโจวคว้าข้อมือถือออกมา คิดจะโทรศัพท์ไปถามแต่ได้ยินเสียงแจ้งเตือนว่าไม่สามารถติดต่อได้

“ขอโทษด้วยนะ ลูกสาวฉันกำลังทำงาน คงไม่สะดวกรับโทรศัพท์” คุณนายโจวพูดอย่างเสียดาย “กะขนาดคร่าว ๆ แทนได้ไหม”

“ได้ค่ะ” พนักงานขายพยายามขายเต็มที่ พูดเสียงหวานเปี่ยมเสน่ห์ “ทางเรามีร้านเครือข่ายทั่วประเทศ ถ้ายังไม่แกะป้ายและเก็บใบเสร็จไว้ภายในสามเดือนสามารถเปลี่ยนไซส์ได้ฟรีที่ทุกเคาน์เตอร์ของร้านค่ะ”

คุณนายโจวตกลงซื้อทันที ตลอดบ่ายยังแวะซื้อโน้ตบุ๊กอีกไม่ยอระหว่างทางไปสถานีรถไฟ ไปช้อปปิ้งเล่นหัวเราะกันสนุกสนาน หานจ้าวขับรถผ่านถนนไปสามสาย มองกระจกมองหลัง แล้วก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

ที่อีกเมืองหนึ่ง โจวหย่งเลิกงานก่อนเวลา ไปซูเปอร์มาร์เก็ตซื้อปลาซื้อกุ้งสด ๆ กับผักหลายอย่าง ตั้งใจจะกลับบ้านไปทำอาหารมื้อค่ำเอง ตอนเลิกกั๊งเป็น ๆ ที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ในตู้ก็มีคนโทรมา

โจวหย่งใช้ผ้าเช็ดมือจนแห้ง หยิบโทรศัพท์จากในกระเป๋า “ฮัลโล”

“อยู่ไหนแล้ว” พอกดรับสาย ฝ่ายตรงข้ามก็ถามขึ้นมาทันที นั่นคือรองผู้อำนวยการของห้องวิจัยดาวเหนือ และก็ป็นหัวหน้าสายตรงของโจวหย่งด้วย เขาชื่อเฟิงฉี

“วันนี้ผมเลิกงานก่อนเวลาสองชั่วโมง” โจวหย่งถามว่า “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“รีบมาสำนักงานเดี๋ยวนี้เลย” เฟิงฉีพูดจบก็วางสาย น้ำเสียงไม่พอใจอย่างชัดเจน

โจวหย่งรีบร้อนขับรถมาถึงห้องวิจัย หลังจากเข้าห้องประชุมก็ตกใจมาก คนระดับหัวหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้มีพลังพิเศษเกือบจะทั้งหมดนั่งอยู่รอบโต๊ะกลม ดูท่าที่เหมือนเกิดเรื่องใหญ่มากขึ้นแล้วจริง ๆ

“นั่งก่อนสิ” เฟิงฉีพยักหน้าบอก จากนั้นก็ถามตรงๆ ว่า “ภรรยากับลูกสาวของคุณล่ะ”

“พวกเธอ?” ในใจโจวหย่งเกิดสงสัยทันที “มีเรื่องอะไรกันแน่”
เฟิงฉีผลักเอกสารของหนึ่งมาตรงหน้าเขา

เป็นข้อมูลที่น่าสนใจมากหนึ่งปี พอจะมองออกว่าเป็นผลจากการสะกดรอยตามและตรวจสอบมาอย่างยาวนาน บันทึกความเคลื่อนไหวตลอดระยะเวลาหลายเดือนมานี้ของคุณนายโจวอย่างละเอียด ไปซื้อข้าวในตลาด ตอนเดินเข้าไปในซอยเล็กๆ สั้นทึบๆ มียื่นออกไปกระแทกกำแพง แล้วก่อนหินก็แตกหล่นลงมากองที่พื้นเหมือนช็อกโกแลตละลาย บันทึกการคุยโทรศัพท์มีการติดต่อกับหมายเลขเดิมเป็นจำนวนมาก เจ้าของหมายเลขชื่อโจวจินซาน นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่เรียกว่า ‘การท่องเที่ยวระยะสั้น’ ครั้งนี้ของเธอ เป็นรูปถ่ายในร้านเหล้าเล็กๆ เรื่องที่เกิดขึ้นในโรงแรมไมอามี รายละเอียดทุกอย่างตั้งแต่ถูกตำรวจพาตัวไป จนถึงโจวจินซานรับตัวออกมาทั้งหมดถูกบันทึกลงบนกระดาษอย่างชัดเจนตรงกับความจริงที่เกิดขึ้น

ในห้องประชุมมีแต่ความเงียบ เมื่อทั้งสองข้างของโจวหย่งสั้นเล็กลง เขาเงยหน้าอยู่ห้านาทีเต็มๆ ก่อนผุดลุกขึ้นจะเดินออกไปข้างนอก

“จะไปไหน!” เฟิงฉีถามเสียงดัง

“โทร.หาภรรยาของผม” โจวหย่งตอบ คนที่อยู่เคียงข้างมายี่สิบกว่าปี กลายเป็นผู้มีพลังพิเศษ แม้ว่าเขาจะตกใจ ไม่อยากเชื่อ แต่เห็นสิ่งอื่นใด เขากลับกังวลและร้อนใจ เขาไม่กล้าคิดเลยว่าหลายปีมานี้ ภรรยาของเขาต้องอดทนกับความหวาดหวั่นและความไม่สบายใจมากเพียงไหน เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในโรงแรมจิ้งหรีดแห่งนั้น เขาอยากโทร.หาเธอ ให้เธอรีบกลับบ้าน

“คุณโจว อย่าเพิ่งร้อนใจมากเกินไป” เฟิงฉีตบไหล่เขาเบาๆ “ผมรู้นิสัยคุณดี และเชื่อว่าคุณไม่เคยรู้เรื่องมาก่อนแน่นอน ว่าไปแล้วเรื่องพวกนี้ก็ไม่แน่ว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร แต่ตอนบ่ายคุณชื่อโทรศัพท์มา บอกว่าดูเหมือนภรรยาของคุณปรากฏตัวอยู่ที่ห้างพร้อมกับหานจ้าว”

ในเมื่อเลือกร่วมมือกับโกดังใต้ดิน ดังนั้น สำหรับห้องวิจัยดาวเหนือแล้ว ถึงแม้หานจ้าวจะไม่ถึงขนาดเป็นศัตรู แต่ก็ไม่ต้องสงสัยแม้แต่หน่อยว่า

เป็นปัญหายุ่งยากที่ไม่เล็กไม่ใหญ่ ถ้าใช้คำพูดของเฟิงฉีมาอธิบายก็คือ ผู้มีพลังพิเศษไม่ต้องการผู้นำมากเกินไป ซื่อเทียนเพียงคนเดียวก็เหลือเฟือแล้ว

“ผมจะโทร.หาภรรยา” โจวหย่งหน้าเครียด เอ่ยซ้ำอีกครั้ง

“เชิญตามสบาย” เฟิงฉีถอยหลังสองก้าว แสดงท่าทีประนีประนอม แต่โทรศัพท์กลับดังขึ้นก่อน

“ภรรยาของคุณหรือเปล่า” เฟิงฉีถาม

หน้าจอแสดงตัวเลขไม่คุ้นเคย โจวหย่งแตะปุ่มรับสาย

“พ่อ!” โจวจิ้งร้องเสียงดังอย่างหวาดกลัวมาก

โจวหย่งหรีดทันที

“พ่อ!” โจวจิ้งร้องให้ไปพูดไป “เผียวกวงบอกว่า...บอกว่าเขาอยากคุยกับพ่อ”

นั่นเป็นชื่อแฟนหนุ่มของโจวจิ้ง นักกีฬารักบี้ร่างสูงใหญ่

“คุณลุงโจว” ปลายสายเปลี่ยนเป็นเสียงผู้ชาย เสียงหัวเราะเจือเจตนาไม่ดี “ตอนนี้จิ้งยังไม่เกิดเรื่องอะไร เธอปลอดภัยดี ผมจะดูแลเธออย่างดี”

“คุณต้องการอะไร” โจวหย่งถาม

“แลกเปลี่ยนกับคุณ” ฝ่ายตรงข้ามตอบ

คุณนายโจวหาที่นั่งของตัวเองเจอแล้ว จากนั้นโทร.หาไปซี “ขอบใจนะฉันขึ้นรถไฟแล้ว”

“ไม่ต้องเกรงใจ ขอให้เดินทางราบรื่นตลอดทางครับ” ไปซีพูด “ถึงบ้านแล้วส่งข้อความบอกพวกเรด้วยนะครับ”

“จ๊ะ” คุณนายโจวยิ้ม “ฝากขอบคุณแก่แกโจวแทนฉันด้วยนะ สวัสดี”

รถไฟออกจากสถานีช้าๆ เจ้าหน้าที่ประจำตู้โดยสารในเครื่องบินสองคนเดินผ่านมา ถามเสียงเบาๆว่า “รบกวนสอบถามหน่อยครับ ไม่ทราบว่าเป็นภรรยาของคุณโจวใช่ไหม”

“ใช่ พวกคุณเป็นใคร” คุณนายโจวรู้สึกสงสัย

“พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่ประจำตู้โดยสาร เมื่อครู่คุณโจวโทรศัพท์มาขอให้พวกเราช่วยเปลี่ยนที่นั่งของคุณไปตู้วีไอพี” เจ้าหน้าที่ประจำตู้โดยสารพูด

หน้ายิ้ม “ไม่ทราบว่ามีสัมภาระไหม พวกเราจะช่วยยกไปให้เอง”

คุณนายโจวสายหน้า เธอตื่นเต้นจับกระเป๋าทือแน่น “ขอบคุณ ฉัน
นี่ที่ก็สบายมากแล้ว ไม่ต้องเปลี่ยน”

“นี่เป็นคำขอร้องของคุณโจวจริงๆ” เจ้าหน้าที่ประจำตู้โดยสารเอ่ย
เสียงเบา “ถ้าไม่เชื่อ สามารถโทรไปถามได้”

คุณนายโจวมองไปยังผู้โดยสารที่อยู่รอบๆ กดโทรศัพท์อย่างลังเล

“ใช่ เปลี่ยนที่นั่นเถอะ” โจวหย่งเสียงอ่อนโยนมาก “ผู้รื้อธรรมชาติ
คนเยอะ ผมกลัวจะหนวกหูแล้วพักผ่อนไม่สะดวก”

“ดูท่าเข้าสิ จริงๆเลย” คุณนายโจวลดเสียงเบาลง บ่นเบาๆ “รบกวน
คนอื่นแบบนี้ไม่ค่อยดีเลย”

“รีบไปเถอะ” โจวหย่งยิ้ม “ผมจะไปรับที่สถานีรถไฟให้ตรงเวลา”

คุณนายโจวตอบตกลง ตามเจ้าหน้าที่ประจำตู้โดยสารไปยังตู้วีไอพี

ไปชียีนอยู่ริมถนน กำลังรอแบ่งทอดไส้หวานขึ้นจากกระทะอย่างตั้งอกตั้งใจ
อากาศตอนกลางวันของฤดูหนาวหนาวถึงกระดูก ไม่มีใครสามารถต้านทาน
เสน่ห์ของอาหารขยะได้

“พรุ่งนี้จะลิวขึ้นไหม” หานจั่วยีนอยู่ด้านหลัง กางเสื้อโค้ตคลุมให้เขา
“หรือว่าจะให้ผมพาไปกินเจ๊กทะเล”

“ไม่หรอก” ไปชียีนยอมไป

หานจั่วปวดหัว ไม่รู้จะทำอย่างไร พาเขาไปยืนตรงที่หลบลม

หลิวซุนซุนโทรมาอย่างไม่เต็มใจเพราะถูกคุณหวังบังคับ เบ้าปาก
ก่อนพูด “พีไป”

“มีอะไรเหรอ” ไปชียีนถาม

“ไม่มีอะไร” ในใจหลิวซุนซุนกำลังต่อสู้อย่างหนัก แต่ถ้าไม่พูดจะต้อง
โดนอัดแน่นๆ จี๋เอ่ยเสียงขลาดๆ แผลเบา “ข่าวร้ายน่าอนาถ ตอนนี้
ในใจฉัน นายตกลงมาเป็นอันดับสองแล้ว”

“ที่หนึ่งเป็นใคร!” ตามคาด ประธานไปโมโหมาก “ในโลกนี้ยังจะมีใคร
ดีต่อนายแบบที่พ่อดีต่อแกอีกเหรอ!”

หลิวซุนซุนเงียบนิ่ง ยืนโทรศัพท์มาที่ข้างหูคุณหวัง

“ผมเอง” หวังหย่วนเงินกินขนมข้าวโพดอบกรอบของหลิวซุนซุน ตื่นน้ำมะเขือเทศของหลิวซุนซุน เหยียบหมอนอิงสีชมพูของหลิวซุนซุน ตอบอย่างสบาย ๆ

...

หนึ่งชั่วโมงต่อมา หลิวซุนซุนส่งข้อความที่จำนวนคำพอ ๆ กับเรียงความ สอบเข้ามหาวิทยาลัยมายอมรับความผิดพลาดอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมกับลงท้ายด้วยน้ำตานองหน้าว่า ฉันยังรักนายที่สุด

ผ่านไปครึ่งหนึ่ง ไปชี้ตอบกลับว่า “ขอโทษด้วย เมื่อทำนาที่ก่อนเพลอ แשרต่อให้คุณหวัง”

หลิวซุนซุนขวัญหนีดีฝ่อ พุ่งตรงเข้าห้องนอน น้ำตาไหลพรากกอด หวังหย่วนเงินเอาไว้แน่น “ผมผิดไปแล้ว!”

หวังหย่วนเงินงมมาก “คุณทำอะไรผิดอีก”

หลิวซุนซุนสีหน้าเลือนลอย พูดว่า “เอ๋?”

หายากมากที่หวังหย่วนเงินจะอารมณ์ดีแบบนี้ ยืนมือออกมาลูบเส้นผมอ่อนนุ่มของเขา “สุดสัปดาห์นี้อะยากออกไปเที่ยวไหม”

หลิวซุนซุนดีใจมาก “ไปเที่ยวที่ไหน”

หวังหย่วนเงินยกมูมปากขึ้นสูง พูดอย่างกระตือรือร้น “สถานที่ดี ๆ”

บทที่

50

อุลตราแมนในทุกหนทุกแห่ง

คนคนนี้ หรือว่าเป็นแฟนเก่าของคุณ

สกลพล เล่นเข้าสถานีช้าๆ สุดท้ายก็หยุดนิ่งสนิท คุณนายโจวกำลังเก็บสัมภาระ โจวหย่งเดินก้าวใหญ่ๆ เข้ามาในตู้โดยสาร พอเห็นว่าภรรยา ยังปลอดภัยดี เขาก็เบาใจขึ้น

คุณนายโจวตกใจมาก พูดว่า “เอ๊ะ ทำไมไม่ขึ้นมาถึงนี่เลยล่ะ”

“พอดีขึ้นมาหาหัวหน้ารถไฟขบวนนี้นะ มีธุระนิดหน่อย” ในตู้โดยสาร ยังมีเจ้าหน้าที่ประจำตู้อีกหลายคน โจวหย่งไม่ได้พูดอะไรกับพวกนั้น มือข้างหนึ่งของเขาถือสัมภาระ มืออีกข้างจูงมือภรรยา “ไปกันเถอะ กลับบ้านก่อน”

เป็นคู่รักที่รักกันมาก สนทนากันมาก รอจนทั้งสองคนลงรถไฟแล้ว แม้แต่เจ้าหน้าที่ประจำตู้โดยสารก็พากันกระซิบกระซาบ ชื่นชมที่คุณนายโจว ได้แต่งงานกับผู้ชายที่ดีมาก แต่พร้อมกันนั้นก็อดเป็นห่วงไม่ได้ หลังจากรถไฟออกจากสถานี พวกเธอได้รับคำสั่งจากเบื้องบน ให้พาตัวคุณนายโจว ไปที่ตู้วีไอพี คู่มกกันอย่างดี ฟังแล้วเหมือนจะเกิดเรื่องร้าย

ผู้โดยสารจำนวนมากทยอยลงมาจากตู้โดยสาร ออกมารวมตัวกัน ไหลไปยังทางออกช้าๆ เหมือนทราโยไหล โจวหย่งกางแขนโอบภรรยาไว้ ปกป้องอย่างแน่นหนา เขาสังเกตความเคลื่อนไหวรอบข้างมาตลอดทาง

จนกระทั่งขึ้นรถแล้ว ท่าทีก็ยังไม่ได้อ่อนคลาย

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า” คุณนายโจวถามด้วยเสียงแผ่วเบา ท่าทางไม่ค่อยสบายใจ

“กลับบ้านแล้วค้อย่ากััน” โจวหย่งยิ้มให้เธอ “หลับตาพักผ่อนสักครูเถอะ”

คุณนายโจวพยักหน้า แต่มือจิกแขนเสื้อแน่นโดยไม่รู้ตัว

บรรยากาศในรถเงียบมาก เงียบจนกลายเป็นความเครียด ความไม่สบายใจของคุณนายโจวก็รุนแรงต่อเนื่อง ใบหน้าเธอขาวมาก ซีดเหมือนกระดาษ จนกระทั่งกลับเข้าบ้านอันอบอุ่นกับสามีแล้ว ตัวเธอก็ยังสั่นระริกโดยไม่รู้ตัว ขณะเปลี่ยนรองเท้าแตะก็เกือบล้มพับไปกับพื้น

โจวหย่งกอดเธอไว้ในอ้อมแขนแน่นมาก วงแขนที่แข็งแรงเหมือนเป็นห่วงเหล็ก

ท่ามกลางความเงียบยาวนาน คุณนายโจวรู้สึกหนาวถึงกระดูก เธอค่อยๆ คาดเดาถึงอะไรบางอย่าง ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่เธอไม่อยากยอมรับ แม้แต่น้อย หรือพูดอีกอย่างว่า ความจริงนับตั้งแต่ที่พลังพิเศษปรากฏขึ้นวันแรก เธอก็คาดการณ์ถึงวันนี้เอาไว้แล้ว เพียงแต่ไม่คาดคิดว่าจะมาถึงเร็วขนาดนี้

“ไม่เป็นไร” เสียงโจวหย่งแหบแห้ง “ไม่ต้องกลัว”

“คุณรู้อะไรบ้างแล้ว” คุณนายโจวถาม พันสนึกๆโดยไม่รู้ตัว

โจวหย่งลงเลครูหนึ่ง ตอบเธอว่า “เรื่องทั้งหมด”

คุณนายโจวสองขาอ่อนระทวย ล้มลงนั่งบนโซฟา

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ที่เธอใช้สองมือปิดหน้า ร้องไห้สะอึกสะอื้น

ช่างนอกลมพายุกระแทกใส่หน้าต่าง ทำให้เกิดเสียงหวีดหวิวน่าสะพรึงกลัว ม้วนกวาดหิมะสีขาวกับฝุ่นทรายลอยขึ้นเต็มท้องฟ้า

ห่านจั่วไซ้เสื้อโค้ตห่อตัวไปซีแน่งหนา เร่งฝีเท้าเดินกลับที่พัก

“แค่นี้!” ไปซีไถ่ๆ เพราะกลืนหูหรือตามทางเดิน เขานวดปลายจมูกที่แดงก่ำ “พรุ่งนี้ฉันจะเป็นหวัดไหมนะ”

“ยืนรอข้างแผงขายปาฟองโก่เกือบครึ่งชั่วโมง แล้วยังกินอาหารขยะ ไม่ถูกสุขอนามัยอีกกองใหญ่ ต่อให้ไม่เป็นหวัด โอกาสที่จะเจ็บคอก็สูงถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์” หานจั่วตอบ

ไปซีตึงกระดาศทิซซุออกมาเช็ดน้ำมูก “รู้หรือเปล่าว่าตอนที่มีแฟนแล้ว คำตอบมาตรฐานของคำถามประเภทนี้คืออะไร”

“หืม” คุณหานทำท่าคิด ตอบตรงๆว่า “ไม่รู้”

“ไม่เป็นคำตอบที่มีการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ ไม่มีการพูดอย่างมีหลักการใดๆ ทั้งนั้น” ไปซีนอนลงบนโซฟา “ไม่อย่างนั้นโอกาสที่นายจะออกหักก็สูงถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์”

หานจั่วหัวเราะก๊าก ช่วยเตรียมน้ำอุ่นกับยาแก้หวัดให้เขา แล้วยังคั้นน้ำสาลีสดอีกหนึ่งแก้ว ตอนที่ยกเข้ามาในห้องรับแขก ก็พบว่าไปซีกำลังหาโทรศัพท์ไปทั่วห้อง

“จะทำหุ้มแล้ว” หานจั่วเตือนเขา “จะโทรหาใคร”

“ก่อนหน้านี้ส่งข้อความให้คุณนายโจว แต่ว่าเธอไม่ได้ตอบกลับ” ไปซีพูด “รถไฟน่าจะถึงนานแล้ว ฉันค่อนข้างกังวล”

“ไม่ต้องโทรหรอก” หานจั่วตึงโทรศัพท์ไปจากมือเขา “เธอไม่เป็นไร”

“รู้ได้ยังไง” ไปซีค่อนข้างงง

หานจั่วนั่งลงข้างเขา “ตอนที่ไปสถานีรถไฟ มีรถตามพวกเรามา”

พอไปซีได้ยินก็ตกใจมาก “นายแน่ใจหรือ”

หานจั่วพยักหน้า ตอนแรกก็คิดว่าเข้าใจผิดไปเอง ดังนั้นจึงเจตนาเปลี่ยนเส้นทาง อ้อมไปทางอื่น ปรากฏว่ารถแก๊งสี่ดำคันแรกไม่ได้ตามมา แต่กลับเป็นรถสี่แดงอีกคันมาตามต่อ พอจะมองออกว่าฝ่ายตรงข้ามมีอาชีพและมีการเตรียมตัวมาอย่างดี

“ผมจึงส่งข้อความให้คุณโจว” หานจั่วล้วงโทรศัพท์รุ่นมีปุ่มกดเก่าๆ จากในกระเป๋ากางเกงออกมา “เป็นซิมใหม่ เตือนเขาว่าคุณนายโจวขึ้นรถไฟแล้ว”

“แค่ประโยคนี้ประโยคเดียวหรือ” ไปซีถาม

“เขาสามารถเข้าใจได้ว่าคำพูดนี้หมายถึงอะไร” หานจั่วพูด “หรือ

ต่อให้ไม่เข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นสามมิติที่รักภรรยามาก ๆ คนไหน อ่านแล้วไม่มีทางไม่สนใจหรอก ยิ่งเขาเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาล ถ้าต้องการปกป้องคนบนรถไฟก็ทำได้ง่ายกว่าพวกเราเยอะ”

เพิ่งจบประโยค ไปซีก็ได้รับโทรศัพท์จากคุณนายโจว เสียงของเธอฟังดูอ่อนล้า แต่ว่ายังราบเรียบเหมือนปกติที่ผ่านมา

“ฉันถึงบ้านแล้ว” เธอพูดอย่างค่อนข้างเกรงใจ “ต้องขอโทษด้วยจริงๆ เพิ่งเห็นข้อความเมื่อครู่นี้เอง”

“ไม่เป็นไร” ไปซีเบาใจขึ้นมาก “ถ้าอย่างนั้นคุณพักผ่อนก่อนเถอะครับ”

“สวัสดี” คุณนายโจวรีบบอกลา วางสายก่อนที่อารมณ์จะพังทลาย

...

ไปซีมองห่านจั่ว รู้สึกถึงลางไม่ดี

สัมผัสที่หกนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาแม่นยำพอๆ กับเรดาร์ แม้ว่าจะฟังดูแล้วเหมือนคนปากเสีย แต่ความสัมพันธ์ของเขากับสองสามีภรรยาตระกูลโจว การสะกดรอยตามที่สถานีรถไฟ และความพยายามในการคุยโทรศัพท์ให้เป็นปกติซึ่งล้มเหลวของคุณนายโจวเมื่อครู่ ทำให้สิ่งแรกที่เขาอยากทำก็คือโทร.หาโจวจิ้ง

ห่านจั่วไม่ได้ห้ามเขา

แต่เสียงหวานๆ ที่ดังขึ้นในสายแจ้งว่า “เลขหมายที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

“แย่แล้ว” คราวนี้ไปซีเริ่มต้นตระหนกแล้วจริงๆ “เป็นฝีมือของโกดังใต้ดินหรือเปล่า หรือว่าอู่จี้กั๊ง”

“ไม่น่าจะเป็นอู่จี้กั๊ง ช่วงนี้พวกเราเน้นติดต่อโจวหย่ง ก่อนหน้าที่จะรู้ผล เขาไม่มีความจำเป็นต้องเสี่ยงทำเรื่องแบบนี้” ห่านจั่วพูด “ส่วนโกดังใต้ดินก็มีความเป็นไปได้ว่าอาจจะใช้คุณนายโจวกับโจวจิ้งมาข่มขู่โจวหย่งซื้อเทียนถนัดทำเรื่องแบบนี้”

“แล้วตอนนี้พวกเราต้องทำยังไง” ไปซีถามต่ออีก

“ถ้าเป็นโกดังใต้ดิน อย่างน้อยช่วงเวลานี้โจวจิ้งน่าจะยังปลอดภัยอยู่” ห่านจั่วตอบไล่เลาะเบาๆ ก่อนโทร.หาหวังหย่วนฉิน บอกเรื่องที่เกิดขึ้นคร่าวๆ

เตือนให้อีกฝ่ายดูแลหลิวซุนซุนให้ดี

“ใครโทรมา” หลิวซุนซุนถือนมสองแก้วออกมาพอดี

หวังหยวนจินถามกลับ “โจวจึงเป็นเพื่อนของคุณที่มหาวิทยาลัยเหรอ”

ไม่ทันตั้งตัวก็ได้ยินชื่อนี้ ข้อมือหลิวซุนซุนอ่อนแรงทันที เกือบทำนมหกลงบนโซฟาตัวโปรดของคุณหวัง เขาตกใจ ประหลาดใจและอึดอัด ยังมีความไม่พอใจอยู่บ้างที่ถูกกล่าวหาเรื่องส่วนตัว หายากมากที่จะบอกความคิดออกมาตรงๆ “ไม่ได้รับอนุญาตจากผม คุณไปถามพี่ไปเรื่องตอนเรียนมหาวิทยาลัยของผมทำไม”

หวังหยวนจินงงมาก แต่เขาก็เข้าใจได้ทันทีว่าเรื่องนี้คงมีเบื้องหลังอื่นอีก จึงไม่ได้ปฏิเสธโดยตรง แต่กลับเลิกคิ้วเล็กน้อย เอ่ยถาม “อ้อ?”

“โจวจึงมีแฟนแล้ว ผมไม่ชอบให้คนอื่นใช้เรื่องนี้มาล้อเล่น หวังว่าวันหลังจะไม่พูดถึงอีก” สีหน้าท่าทางของหลิวซุนซุนเคร่งเครียดจริงจัง

ครั้งนี้ถึงคราวคุณหวังเกิดความรู้สึกหนาวๆ ในใจ “ทำไมเธอ เธอเป็นแฟนเก่าของคุณหรือไง”

หลิวซุนซุนได้ยินคำว่า ‘แฟนเก่า’ ก็สยงจนขนหัวลุก ทว่ายังไม่ทันได้อธิบาย หวังหยวนจินก็ใช้สองมือจับไหล่ หัวเขาลอยขึ้นกลางอากาศเหมือนถอนหัวผักกาดจากดิน พาเดินผ่านห้องรับแขก แล่นไถ่บนวงกบหน้าต่างตรงระเบียบ

“บอกมา” คุณหวังออกคำสั่งสั้นๆ ง่ายๆ

มองสายตาดือดพล่านรุนแรงของฝ่ายตรงข้าม หลิวซุนซุนรู้สึกได้ว่า ถ้าเขาไม่ให้ความร่วมมือดีๆ วินาทีต่อมาก็อาจจะถูกโยนออกไปนอกหน้าต่าง หรืออย่างน้อยก็คงถูกแขวนบนราวตากผ้า

ดูเหมือนว่าโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการคุยอย่างมีเหตุผลกับมนุษย์ต่างดาวอารมณ์ร้อนนั้นจะต่ำมาก ดังนั้นหลิวซุนซุนจึงได้แต่ตั้งคักดีศรีมนุษย์โลกไว้ชั่วคราวก่อน ยอมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยให้อีกฝ่ายฟังอย่างละเอียด

“ไม่เคยคบกัน?” น้ำเสียงหวังหยวนจินอ่อนลงบ้าง “เหตุผลล่ะ”

“จะมีเหตุผลอะไรอีก ก็ไม่ชอบไง” หลิวซุนซุนสูดจุก “ก็เพราะเรื่องนี้

ทำให้ผมรู้สึกผิดต่อใจจึงมาตลอด เออ คุณยังไม่ได้บอกเลยว่าทำไมอยู่ดี ๆ ก็พูดถึงเธอ”

“เพราะว่าเธออาจจะถูกลักพาตัว” หวังหยวนเงินตอบแบบสบาย ๆ

หลิวซุนซุนตกใจสะดุ้งโหยง “อะไรนะ”

“ตอนนี้มีแค่คนที่น่าสงสัย ยังไม่แน่ใจว่าเป็นฝีมือใคร” หวังหยวนเงินหัวเราะกลับมาไว้บนโซฟา “เพราะฉะนั้น เมื่อกี้หามาจั่วเลยโทร.มาบอกให้ผมดูแลความปลอดภัยของคุณมากขึ้น”

“แจ้งตำรวจหรือยัง” หลิวซุนซุนถามอย่างตื่นเต้น

หวังหยวนเงินย้อนถาม “แจ้งตำรวจมีประโยชน์ไหม”

“มีประโยชน์ การปกป้องประชาชนคือ...เดี๋ยวนะ” ทันใดนั้นหลิวซุนซุนก็รู้สึกว่ามีสิ่งผิดปกติ “มีคนจะลักพาตัวใจจึง แล้วพวกคุณรู้ได้ยังไง”

หวังหยวนเงินเลิกคิ้วเบา ๆ

หลิวซุนซุนเหมือนถูกสายฟ้ากระหน่ำฟาดลงกลางหัว “หรือว่าเธอก็เป็นมนุษย์ต่างดาว”

หวังหยวนเงินยื่นมือออกไปตบแก้มเขาเบา ๆ เป็นการตอบรับ

หลิวซุนซุนรู้สึกว่าทัศนคติต่อชีวิตทั้งสามด้านของตัวเองพังทลายลงอีกครั้ง เขายังถึงกับคิดอย่างน่าสะพรึงกลัวว่า เป็นไปได้หรือไม่ว่า ที่จริงแล้ว ดาวโลกถูกมนุษย์ต่างดาวยึดครองมานานแล้ว มนุษยชาติเป็นเพียงชนกลุ่มน้อย...ไม่อย่างนั้น ทำไมคนรอบข้างตัวเขาถึงดูเหมือนจะเป็นอุลตร้าแมนกันไปหมด

“เหม่ออะไรอีก” หวังหยวนเงินตัดความคิดฟุ้งซ่านของเขา

“หวังว่าจะไม่เกิดเรื่องอะไรกับใจจึงจริง ๆ นะ” หลิวซุนซุนถาม “ผมสามารถทำอะไรได้บ้างไหม”

“คุณไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น” หวังหยวนเงินดึงเหล้าขวดหนึ่งออกมาจากในตู้เก็บเหล้า สีหน้าท่าทางพยายามกลบเกลื่อน “ทำตัวดี ๆ อยู่กับผมที่นี่ก็พอแล้ว”

หลิวซุนซุนรับปากด้วยสีหน้าหนักใจ ยังรู้สึกกลัวอยู่มาก

ไปชี้จับโทรศัพท์ไม่ยอมปล่อย รอถึงหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ โจวหย่งก็ยังไม่โทรมา

“เขาเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาล ส่วนโกดังไต้ดินก็เป็นผู้ร่วมมือกับรัฐบาล” หานจั่วปิตดาเขาจากด้านหลัง “ต่อให้โจวหย่งอยากติดต่อพวกเรา คุณคิดว่าตอนนี้เขายังมีโทรศัพท์ที่ไม่ถูกดักฟังเหลืออยู่หรือเปล่า”

“นั่นพวกเราก็ต้องเป็นฝ่ายตั้งรับเท่านั้นแหละ” ไปชีถาม “ฉันรู้สึกว่าเป็นความผิดของฉัน เป็นไปได้หรือไม่ว่าเพราะพวกเราติดต่อคุณลงโจวโกดังไต้ดินจึงเล่นงานโจวจิ้ง”

“อยากฟังความจริง?” หานจั่วพยักหน้า “มีความเป็นไปได้”

ไปชีกำหมัดโดยไม่รู้ตัว

โทรศัพท์บนโต๊ะน้ำชาลั่นขึ้นอย่างไม่มีอะไรบอกล่วงหน้า

“ใครกัน” หานจั่วขมวดคิ้วเล็กน้อย

ไปชีหยิบขึ้นมาดูแวบหนึ่ง แล้วก็เต้นเหมือนถูกไฟเผา ยัดโทรศัพท์ใส่มือคุณห่าน ระดับความปวดหัวพอกๆ กับดูต้นซานจาแห่งรัก รวดเดียวหำรอบ

“มาร์ค ลี?” หานจั่วแปลกใจมาก “ทำไมเขาถึงมีเบอร์โทรศัพท์ของคุณ”

บทที่

51

แลกเปลี่ยน

เสียไป มีอาชีพด้านการอาบน้ำ

โทรศัพท์สั้นไม่หยุด และดูเหมือนว่าจะสั้นไปเรื่อย ๆ ไปซีได้แต่สารภาพตรง ๆ “ก่อนหน้านี้ตอนเจอกันที่โรงหนัง พวกเราแลกนามบัตรกัน”

ตอนนั้นคุณหานไปห้องน้ำพอดี มาร์ค ลี จึงรีบฉวยโอกาสยื่นนามบัตรที่ยับย่นมาให้อย่างว่องไว มองออกเลยว่าทำเอาไว้ในมืออย่างตื่นเต้นมาลึกפקแล้ว ในแวตตาของอีกฝ่ายแผ่รอย่างห้วนใจ ดวงตาเป็นประกายมองคนที่อยู่ข้าง ๆ ตอนนีแะพอดีกับที่เป็นฉกนางเอกบนจอเปล่งเสียงแหลม “มา...แลก...เบอร์...มือ...ถือ...กัน...นะ...”

ไปซีชนลุกไปทั้งตัว “เจตนาเลือกเวลานี่สินะ”

มาร์ค ลี รีบส่ายหน้า อธิบายว่าชีวิตคนเรายากมากที่จะได้เจอคนรู้จักกัน และไม่มีเจตนาอื่นอย่างแน่นอน เพียงแต่ค่อนข้างกลัวบอดี้การ์ดของไปซี

“เขาเป็นคนที่ดีมากนะ” ไปซีเปิดซองนามบัตร “อะ ผมแซไป”

มาร์ค ลี เหมือนได้รับของล้ำค่า ดีใจจนเนื้อเต้น รีบเก็บนามบัตรเข้ากระเป๋าเสื้อ

“บางครั้งพวกเราก็กูยกันเรื่องหนึ่ง” ไปซีซุกตัวอยู่ในโซฟา เล่าอย่างกลุ้ม ๆ ว่า “แต่ตอนนีผมยังไม่อยากกูย”

“ผมนี่ยอมแพ้วคบเพื่อนของคุณจริง ๆ” หานจ้วกดเปิดเสียงออกลำโพง

ผู้กำกับมาร์ค ลี ท่องออกมาด้วยน้ำเสียงเปี่ยมอารมณ์วิหัตที่ “วิญญาณปีศาจทั้งหลายกระจายกันกลับไปยังที่เก็บศพ ยังมีวิญญาณที่ตายโหงต้องตกตายเป็นพร้อมกับความเคียดแค้น ข้างทางและกันบึงน้ำ มีกระดูกสีขาวของพวกเขากองทับถมสูงมาก เพราะว่ากลัวยามกลางวันจะเปิดเผยโฉมหน้าอัปลักษณ์!”

คุณหานหน้าเครียด “โทร.ผิดแล้ว”

มาร์ค ลี “...” หยั่งเชิงอย่างระมัดระวัง “ฮัลโล”

“ผมเอง” ไปซีขยับเข้ามา “ขอโทษด้วย วันนี้ผมเหนื่อยมาก”

“ไม่เป็นไร คนเมื่อครู่คือคุณหานสินะ” มาร์ค ลี มีน้ำเสียงห่วงใย “เสียงคุณฟังแล้วอ่อนล้ามาก ไม่สบายหรือเปล่า”

“เปล่า มาทำงานนอกบริษัท” ไปซีพินิจจั่ว “มีเรื่องอะไรไหม”

“ผมอยากเชิญมาร่วมงานเต้นรำสวมหน้ากาก” พอพูดถึงเรื่องนี้ มาร์ค ลี ก็กระตือรือร้นเพิ่มขึ้นมาก พูดว่า “*ธัมราตรีนิมิตกลางคืน* (A Midsummer Night's Dream) ของเชกสเปียร์ คุณต้องชอบแน่นอน”

“แต่พ่อกันผมงานยุ่งมาก แล้วก็ไม่สบายอีก” ไปซีเริ่มคัดฉมูก “ขอโทษด้วยนะ เชิญคนอื่นเถอะ”

“แต่ว่างานจะจัดเดือนหน้า” มาร์ค ลี ไม่ละความพยายาม “ผมเตรียมชุดราตรีราชสำนักไว้ให้คุณแล้ว”

ไปซี “...”

“ขอโทษด้วย ผู้กำกับหลี่” หานจั่วดึงโทรศัพท์ออกจากข้างหูไปซี “ผม...”

“ผมแซ่หม่า” ฝ่ายตรงข้ามแก้ไขให้ถูกต้องทันที

คุณหานชะงัก แล้วพูดว่า “ผู้กำกับหม่า ประ찬ไปเขางานยุ่งมาก ยุ่งมากจริง ๆ ผมแนะนำให้คุณเปลี่ยนไปเลือกพาร์ตเนอร์สวย ๆ ไปร่วมงานเต้นรำสวมหน้ากากนี้แทนเถอะ”

แต่ว่าผมไม่ต้องการพาร์ตเนอร์สาว มาร์ค ลี ตอบในใจ แต่เมื่อเผชิญหน้ากับบอดี้การ์ดเย็นชาเลือดเย็นก็ยิ่งรู้จักถอย พูดอย่างประนีประนอมมาก “ถ้าอย่างนั้นก็ให้ประ찬ไปพักผ่อนมากๆ ก่อน อีกสองวัน

ผมจะโทร.มาใหม่ สวัสดี”

ห่านจั่วคืนโทรศัพท์ให้เขา “ต่อไปนี่ห้ามรับโทรศัพท์ก่อนพวกนี้อีก”

“ที่จริงแล้วเขาเป็นคนเก่งมากนะ” ไปซีพูด “ทุกครั้งที่คุยกับเขานั้นจะได้ความรู้ใหม่ๆ ตลอด ไม่เรียกว่าเสียเวลาเปล่า”

“ความรู้ใหม่?” ห่านจั่วจับคางเขา “พวกคุณคุยอะไรกัน”

“คุยกันหลากหลายมาก พักนี้กำลังคุยเรื่อง ราชินีนิมิตกลางคิมหันต์ เขาเลยอยากเชิญฉันไปร่วมงานปาร์ตี้” ไปซีถามต่ออีกว่า “ชอบเซกสเปียร์ไหม”

คุณห่านคิดอยู่ครู่หนึ่ง พูดกำกวมว่า “อาจารย์สตีฟชอบไหม” ถ้ามันก็ไม่ชอบ อย่างน้อยผมก็ไม่นับว่าแพ้

ในที่สุดไปซีก็หัวเราะก๊าก

“อย่าเพิ่งไปคิดเรื่องอื่น” ห่านจั่วตอบว่าเขาเบาๆ “โกตังได้ดินต้องการแค่ชมพูใจหว่ง เพราะฉะนั้นน่าจะไม่ทำร้ายคุณนายโจวกับโจวจิ้ง”

ไปซีพยักหน้า สูดหายใจลึกๆ หนึ่งครั้ง “ฉันง่วงแล้ว”

ห่านจั่วอุ้มเขาเข้าห้องอาบน้ำ

พอได้แช่ในอ่างอาบน้ำที่น้ำค่อนข้างร้อน ในที่สุดเส้นประสาทที่ตึงเครียดของไปซีก็ผ่อนคลาย เขาหลับตา พยายามให้ตัวเองหลุดออกมาจากอารมณ์สับสนนี้ ในห้องนอน ห่านจั่วกำลังช่วยเตรียมเสื้อผ้าที่จะใส่ในวันพรุ่งนี้ให้เขา โทรศัพท์แสดงว่ามีสายเรียกเข้าจากหมายเลขที่คุ้นเคย

“รู้ว่าฉันจะพูดอะไรใช่ไหม” ซือเทียนถามตรงๆ

ห่านจั่วยืนอยู่ริมหน้าต่าง น้ำเสียงเย็นชา “ไม่รู้”

ซือเทียนถอนหายใจเบาๆ “ฉันเฝ้าหวังมาตลอดว่านายจะกลับมา และนั่นย่อมมาตลอดว่าจะไม่เป็นศัตรูกับนาย ยิ่งกว่านั้น ฉันยังสามารถอดทนกับการที่นายขัดขวางการทำงานของผู้ไล่ล่าครั้งแล้วครั้งเล่าได้ แต่นี่ไม่ได้หมายความว่านายจะทำตามอำเภอใจ ถ้าเส้นมากขึ้นเรื่อยๆ ได้”

“แล้วไง” ห่านจั่วถาม

“จะนั่นครั้งนี้เป็นเพียงการเตือนเบาๆ” ซือเทียนวางแก้วเหล้าในมือลง “แน่นอนว่าอยากอาละวาดเอาแต่ใจต่อไปก็ได้ แต่ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป นายจำเป็นต้องจ่ายค่าตอบแทนกับการกระทำของตัวเองในทุกครั้ง”

ขณะที่กำลังพูดคำนี้ ในหน้าจอตงหน้าก็ปรากฏภาพห้องทดลอง คู่กันไป โจวจิ้งหลับตา นอนนิ่งอยู่บนเตียงทดลอง แขนขาของเธอยาวกว่าปกติ ไม่ใช่สัดส่วนของคนธรรมดาอย่างแน่นอน

“จะทำอะไรเธอ” หานจั่วถาม

“ตอนแรกฉันไม่ได้คิดจะทำอะไรเลย ที่จริงแล้วเธอไม่มีคุณค่าทางการวิจัยมากนัก” ซือเทียนยิ้มๆ น้ำเสียงเหมือนเสียดายแทน “แต่ตอนนี้ทุกอย่างขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของทางนั้นแล้ว”

สิ่งที่เรียกว่า ‘การตัดสินใจ’ คืออะไร ซือเทียนพูดต่อว่า “วันเสาร์ บ่ายสามโมง มาที่เก่า เจาะเลือดเก็บหนึ่งหลอด แล้วฉันจะปล่อยผู้หญิงที่น่าสงสารคนนี้ไป และรับรองว่าจะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับคนในบ้านโจวหย่งอีกว่าไง”

มือที่จับมือถือของหานจั่วกำแน่นขึ้นเล็กน้อย เขาไม่พูดอะไร ตอนนี้นอกหน้าต่างมีแสงน้อนระยิบระยับ เสียงเพลงดังมาจากโรงแรมไมอามี แผงลอยตามถนนเพิ่งจะปรุงอาหารในกระทะ ปังย่างไอร้อนควันฉุย ขวดเบียร์กลิ้งกระจายไปตามพื้น ยังมีเสียงหัวเราะหยาบโลนของพวกกวนเมือง ทุกสิ่งเบื้องหน้าคือความกระหาย โหยหาความสุข อีกทีก็ครึกโครม ตรงกันข้ามกับห้องทดลองที่เงียบและหนาวเย็นซึ่งอยู่ไกลออกไป

ซือเทียนความอดทนสูงมาก หลับตาลงอย่างผ่อนคลายมีความสุขในความเงียบที่เหมือนไม่มีชีวิต ปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปในแต่ละวินาที จนกระทั่งคนที่อยู่ปลายสายพูดขึ้น “ได้”

เมื่อหานจั่ววางสาย ไปซื้อที่ออกจากห้องอาบนํ้าพอดี เขาใส่ชุดนอนพูดขึ้นอย่างเกรงใจ “ขอโทษด้วย ฉันปล่อยกลับไป”

“ไม่เป็นไร” หานจั่วปิดหน้าต่าง กันลมหนาวไว้ด้านนอก “จะกินนมไหม”

“ฉันแปร่งฟันแล้ว” ไปซื้อเดินเข้ามา ใช้สองมืออุ่นๆ ประคบแก้มหานจั่ว “มายืนตากลมหนาวที่นั่นทำไม เมื่อไหร่โทรมา”

หานจั่วลั้งเลครูหนึ่ง ก่อนจะเลือกบอกความจริงกับเขา “ซือเทียน โจวจิ้งอยู่ในมือเขา ช่วงนี้น่าจะไม่มีอะไร”

“แค่ตอนนี้ใช่ไหม” ไปซีกังวลใจ “แล้วหลังจากนี้ละ เขายื่นเงื่อนไขอะไร”

“วันเสาร์ ใช้เลือดผมหนึ่งหลอดแลกตัวโจวจิ้ง” หานจั่วตอบ “เขาต้องการข้อมูลต่อเนื่องจากการทดลองที่เคยทำกับร่างกายผมไว้”

“ไม่ได้” ไปซีตกใจมาก รีบกุมมืออีกฝ่าย “ฉันไม่เอาด้วย”

หานจั่วค่อนข้างละอายใจ “ขอโทษด้วย ผมทำให้คุณเป็นห่วงอีกแล้ว”

“ไม่ต้องขอโทษ” ไปซินวดคิ้วที่กำลังขมวดแน่นของหานจั่ว “นายไม่ได้ทำผิดต่อใครทั้งนั้น”

หานจั่วพยักหน้า อยากให้ตัวเองผ่อนคลายลงสักหน่อย แต่ยากจะปิดบังสายตาที่อ่อนล้า อุลตราแมนผู้ไร้เทียมทานในจักรวาลก็มีช่วงเวลาอารมณ์ซุ่มมัว และต้องการความช่วยเหลือกับการปล่อยใจ...แม้จะเป็นเพียงการโอบกอดอย่างอบอุ่นเท่านั้นก็ตาม

ไปซีถาม “ฉันช่วยอาบน้ำให้นายไหม”

หานจั่วตอบ “ดี”

ไปซี “...”

ไปซีกระแอม “อะแฮ่ม”

คุณหานไม่กลัวหนาว ฤดูหนาวไม่ใช่เสื้อผ้าหลายๆ ชั้น ไปซีโยนเสื้อเชิ้ตของอีกฝ่ายลงในตะกร้าผ้า จากนั้นสายตาก็มองผ่านกลัมนื้อสวยงาม ขยับมือสองที่ถอดหัวเข็มขัดหนึ่งออก

“เสร็จแล้ว” เขาพูด

หานจั่วทำหน้าสงสัย “จะให้ใส่กางเกงในอาบน้ำด้วยเหรอ”

“ใช่สิ” ไปซีพูดหน้าตาย “นายเพิ่งมา อาจจะไม่รู้อะไร คนที่เจริญอย่างพวกเราเป็นแบบนี้ทั้งนั้น” พูดพร้อมกับเปิดฝักบัวแรงสุด ใช้ไอร้อนที่เหมือนสายฝนบังคับให้คุณหานปิดดวงตาเฝ้ามที่เป็นอาวุธก่อความจิตใจคนคุณั้น

ตาข่ายตีโฟมครีมอาบน้ำทำให้เกิดฟองขนาดเล็กจำนวนมาก จากนั้นก็ถูกไอร้อนชะล้างหายไปหมดสิ้น หานจั่วพูดจากใจจริงว่า “เห็นอาบอย่างคล่องแคล่วไม่เสียสมาธิเลยแบบนี้ ทำให้ผมรู้สึกแพรวพราว”

“นี่เรียกว่ามืออาชีพ” ไปซีโกยฟองเข้าไปในอ้อมกอดเขา “เสร็จแล้ว จุดที่เหลือเอง”

“จุดที่เหลือ?” คุณหนานถามอย่างอ่อนน้อมถ่อมตัว ก้มหน้าลงเล็กน้อย “ตรงไหน”

ไปซียื่นมือออกไปพาด

ห่านจั่วสุดท้ายใจด้วยความกลัว

“ขนาดพอไหว” ไปซียื่นหน้าไปข้างหู หยีตา “ยังมีอีกนะ ดูปฏิกิริยาของนายแล้ว ฉันไม่รู้สึกรับทราบแม้แต่เล็กน้อย แต่กลับรู้สึกประสบความสำเร็จ”

ห่านจั่วยื่นมือออกไปทำท่าจะดึงไปซีเอาไว้ แต่เข้าไปนิดเดียว ไปซีเอเสื้อผ้าเปียกคลุมตัวรีบออกไปจากห้องอาบน้ำ ทั้งรอยเก๋นารักเป็นทางยาวไว้บนพื้นพรม

สิบนาทิต่อมา ห่านจั่วเหยียบรอยเท้าที่ยังไม่แห้งกลับมาห้องนอน ไปซีขีดตัวหลับสนิทอยู่ในผ้าห่ม เขาอนกินเนื้อที่ไม่มาก เว้นพื้นที่ครึ่งหนึ่งของเตียงสองเมตรให้คุณหนาน แสดงความเอาใจใส่ให้เห็นอย่างชัดเจน แต่ว่าน่าเสียดายที่ไม่เกิดประโยชน์แม้แต่เล็กน้อย

เมื่อหมาป่าจอมหื่นในห้องอาบน้ำต้องเผชิญหน้ากับความโหดร้ายในโลกแห่งความจริงก็กลัวมากกว่าคนอื่น พอรู้สึกว่ายี่ข้างตัวมีแรงกดดันอย่างแรง ไปซีก็ทั้งคลานทั้งกลิ้งหนีไปขอบเตียงทันที ยกมือยอมแพ้ “พี่หนาน ฉันผิดไปแล้ว”

“เรียกผมว่าอะไรนะ” ห่านจั่วฟังหัวเตี้ย ยิ้มมุมปาก

“พี่หนาน พี่ใหญ่ ลูกพี่ ประธานห่าน คุณหนาน” ไปซีดึงผ้าห่มคลุมหัว โผล่ออกมาแค่น้ำ “ชอบแบบไหน”

ห่านจั่วตอบ “ไม่ชอบสักแบบ”

“คนเราไม่ควรเลือกมากเกินไป” ไปซีอบรมสั่งสอนพร้อมกับแอบขยับหนีไปด้านข้าง

“จะตกเตียงแล้ว” ห่านจั่วเตือนเขา “คุณตั้งใจจะนั่งตรงนั้นทั้งคืนหรือ”

“ถ้านายรับปากว่าจะไม่ข้ามเส้นมา จะให้ฉันนั่งข้างคืนก็ได้” ไปซื้อขนม
ออกไปขีดเส้น “ส่วนนี้ของฉัน”
ทานข้าวสายหน้า “ไม่ตกลง”

บทที่

52

รักละมุน

ชอบกับถูกชอบล้วนเป็นเรื่องดีมาก ๆ

นาฬิกาแขวนแบบเก่าบนผนังส่งเสียงตึก ๆ แต่ละครึ่งเหมือนทวงชีวิตไปตีห่มผ้าห่มขยับเข้าไปช้า ๆ ทำท่าเอาอกเอาใจ ช่วยนวน้องให้คุณทานท่าทางประนีประนอมมาก พูดว่า “ฉันสำนึกผิดอย่างลึกซึ้งแล้วจริง ๆ นะ ยอมให้นายตีแก้โมโห”

“มานี่” หานจั่วพยักหน้า

ไปตีเซียบไปข้างหน้า ยื่นมือออกมาจากผ้าห่ม กำหมัดแบบไม่มีความจริงจัง พูดขี้โกงว่า “เบาหน่อยนะ ตีสองทีก็ได้”

หานจั่วจับข้อมือเขา ดึงร่างเข้ามาในอ้อมกอดแบบไม่ต้องออกแรง แล้วยกมือขวาตีเอว เป็นการลงโทษที่เมื่อครูเจ้าวร้ายลวนลามในห้องอาบน้ำ...ไม่แรง แต่ก็ไม่เบา

ไปตีไม้ทันทะวังก็ถูกตีสจนสะดุ้งเหมือนแมวพองขนทันที แม่แต่แผ่นหลังก็ถูกเร้าจนโก่ง ถ้าตีอึ้งมือเบา ๆ ยังพอนับเป็นการลงโทษของอาจารย์ได้ แต่ถ้าวันไหนเปลี่ยนตำแหน่งไปตรงอื่น ก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีเจตนาแบบ 18+ เขาหน้าแดงหูแดงใช้สองมือปิดหน้าหานจั่ว จากนั้นออกคำสั่ง “นอน!”

“ตีสองทีก็ได้” หานจั่วจูบข้างหูเขา มือก็เลื่อนต่ำลงไปเรื่อย ๆ “เมื่อไหร่ใครเป็นคนพูด”

“อย่าลုပ်แบบนั้น!” ไปซื้กัล้วยมากจนต้องหุดตัวหนี หุดจนไม่เหลือความสง่าแบบที่เคยมี “ฉะ...ฉั้น...ฉั้นยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ”

“ผมช่วยเตรียมตัวได้” หานจั่วตั้งทางเกณนอนของเขาลง เห็นกล้ามเนื้อเปลือยเปล่าที่สวยงาม สะท้อนแสงเรือเรืองใต้แสงโคมไฟ

ไปซื้จับข้อมืออีกฝ่ายอย่างแรง ในใจหวาดหวั่นและตกใจมาก ในหัวเหมือนเต็มไปด้วยแฉียงเปียง ตอนนั้ยังไม่มีความสามารถที่จะครุ่นคิดเรื่องอะไรทั้งนั้น เขาจึงซุกหน้าเข้ากับหน้าอกหานจั่วเสียเลย อาศัยความมืด แกล้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ทำไมตื่นเต้นแบบนี้” หานจั่วกลับรู้สึกละก กอดร่างที่สั่นสะท้านไว้นั่น เอ่ยว่า “เสียไป?”

“ฉั้นยังไม่ได้เตรียมตัว” ไปซื้พูดเสียงซึ่ม ๆ ต่ออีกว่า “เตรียมตัวเตรียมใจ”

มือหานจั่วลုပ်หลังเขาเบา ๆ “หึม”

“แล้วอีกอย่าง ที่นั้เก๋ามาก ไม่ใช้บ้านตัวเองด้วย” ไปซื้บ่นต่อ “ไม่มีบรรยากาศที่ดงามแม้แต่นิดเดียว”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าหานจั่ว “ฉั้นอยากไปที่ไหน”

“ไม่รู้” ไปซื้ใช้ทั้งมือทั้งขาถอดอีกฝ่ายแน่น แล้วพูดต่ออีกประโยค “แต่ว่าไม่ใช่ที่นั่นแน่ ๆ” และก็ไม่ใช่ตอนนี้ เพราะว่านอกจากห้องที่ปราศจากบรรยากาศแล้ว เขายังใส่ชุดนอนลายเปิดเหลืองตลก ๆ อยู่ ไม่ได้มีความโรแมนติกเร้าร้อนเลยสักนิด

“ก็ได้” หานจั่วลုပ်เส้นผมของเขา “ผมตามใจ”

“จริงนะ?” ไปซื้เงยหน้า ขอบตาแดงเป็นวง “ห้ามหลอกฉั้นนะ”

“ผมไม่บังคับแน่นอน” หานจั่วยิ้ม ๆ สายหน้า ใช้นิ้วชี้เย็บจมูกเขา สายตาและน้ำเสียงต่างอ่อนโยนจนเหมือนยอมแพ้ราบคาบ ก่อ่นดึ่งผ้าห่มที่อยู่ข้าง ๆ เอามาห่อตัวไปซื้ใหม่อีกครั้ง เหมือนลูกหอนอนใหม่ที่อบอุ่นอ้วนตุ้ตะ “นอนเถอะ”

ไปซื้แอบสบายใจซึ้นมาก เขาหุดคางเข้าไปในผ้าห่ม โผล่ออกมาแค่สองตา “อืม”

หานจั่วปิดไฟหัวเตียง ล้มตัวนอนข้างๆเขา

เสียงอึกทึกครึกโครมนอกหน้าต่างยังคงดำเนินต่อไป บ้ายโรงแรม
ไมอามีสว่างไสวไกลเคียงลูกไฟร้อนแรง แต่นี่ไม่ใช่เหตุผลที่ทั้งสองคน
นอนไม่หลับ

หลายนาที่ต่อมา ไปซีซียับเข้าไปอย่างระมัดระวัง จวบแก้มหานจั่ว
จากนั้นก็ทำเหมือนก่อนหน้านี้ หาตำแหน่งที่สบายที่สุดบนหน้าอกของอีกฝ่าย
แล้วพูดอย่างพอใจมากกว่า “ราตรีสวัสดิ์”

หานจั่วยิ้มๆ กอดเขาแน่น “ราตรีสวัสดิ์”

ใต้ผ้าห่มอุ่นนุ่มสบายกับร่างกายคนข้างๆที่นุ่มนวล

เวลาเหมือนถูกแช่อยู่ในเมฆกับเหล่า ไหลร์ต่อเนื่อง อบอุ่น

แม้ว่าปัญหาของบ้านโจวหย่งจะยังไม่ได้แก้ไข และวันเสาร์ที่นัดกันไว้มิคง
ไม่ใช่เรื่องน่าสนุก แต่ชีวิตยังต้องดำเนินต่อไป เพราะฉะนั้นทั้งสองคน
ยังทำตามแผนเดิม หลังจากเซ็นสัญญาทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว วันพฤหัสบดี
ก็นั่งรถไฟกลับเข้าเมือง

“อยากได้รางวัลไหม” หานจั่วถามเขา “ดูสิ ออกมาแบบไม่ได้หวังอะไร
ก็ได้สัญญาใหญ่ขนาดนี้ เก่งสุดๆ”

“เครื่องหนึ่งเพราะว่าพวกเขาให้เกียรติพ่อฉัน” ไปซีตอบ

หานจั่วปลอบใจ “อย่างน้อยก็ยังมีอีกเครื่องหนึ่ง”

“ซึ่งแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของเครื่องนั้นมาจากหน้าตาฉัน” ไปซีโอบไหล่หานจั่ว
“นายรู้สึกไหมว่า จากระดับความกระตือรือร้นของประธานเจียนคนนั้น
เขากระตือรือร้นมากจนเหลือแค่จับมือฉันแล้วเรียกว่าลูกเขยแล้วละ”

“ผมก็รู้สึกเหมือนกัน” หานจั่วพยักหน้า “แต่ว่าไม่เป็นไร ผมไม่หึง
หาเงินสำคัญกว่า”

ไปซีขู่นิ้วโป้งชม ทั้งรู้จักลำดับความสำคัญ และยังเป็นผู้ช่วยคนสำคัญ
กลับไปจะซื้อกระเป๋าสวยๆให้

สองข้างทางหิมะตกหนัก เป็นความงามที่แสนเศร้า รอบๆมีผู้โดยสาร
จำนวนมาก ไม่สามารถคุยเรื่องโกดังใต้ดินและซื้อเทียนได้ แต่กลับกลายเป็น

ช่วงเวลาผ่อนคลายที่หาได้ยากมากสำหรับทั้งสองคน มีมันฝรั่งทอดกรอบกับโค้กอยู่ในมือ พวกเขาดู *เบ๊แป๊* พิกความยาวสามชั่วโมงจบอย่างสนุกสนาน

ที่อีกฟากหนึ่งของเมือง อากาศสดใสมาก สดใสถึงขนาดที่แม้แต่คุณหวังผู้ทันสมัย หน้าตาหล่อคมแต่อารมณ์ร้อนแรงก็ยังอยากเลียนแบบคนแก่วัยเกษียณ ออกไปตากแดดในสวนสาธารณะ ตอนนี้เขาอารมณ์ดีสุดๆ จึงกดโทร.หานายจ้างของเขา

“ไม่ได้นะ ผมต้องทำงานล่วงเวลา” หลิวซุนซุนใส่หูฟัง มือข้างหนึ่งพลิกเอกสาร มืออีกข้างกำลังขยับเมาส์ “อาจจะต้องทำถึงสี่ทุ่มครึ่ง”

หวังหยวนเงินไม่พอใจมากเหมือนที่คาดไว้ “ทำไมคุณต้องทำงานล่วงเวลาทุกวัน”

หลิวซุนซุนตอบตามตรงว่า “เพราะว่าสัปดาห์นี้ผมลาหยุดไปหนึ่งวันแล้วพี่ไปก็เจอจาสัญญาใหม่สำเร็จอีกหนึ่งฉบับ เมื่อเขากลับมางานก็คงเยอะขึ้น ยุ่งมากกว่าเดิม แล้วยัง...”

พูดไม่ทันจบ เสียงตื๊ดๆ ที่น่าหงุดหงิดก็ดังออกมาจากหูฟัง

หลิวซุนซุนกลุ้มใจ เขาติดอยู่ในใจเงียบๆ ถ้าสุดสัปดาห์ก็จะออกไปเที่ยวอีก ก็คงไม่สามารถทำโอทีได้ จำเป็นจะต้องทำทุกอย่างให้เสร็จก่อนวันศุกร์

“ซุนซุน” ไกล่เวลาเลิกงาน กาแฟที่มีไอร้อนกรุ่นแก้วหนึ่งถูกวางลงบนโต๊ะ ‘ผลิตภัณฑ์ใหม่’ จากนั้นก็ตามมาด้วยใบหน้าสวยดูน่าทะนุถนอม “ขอรับรองละ เอาเบอร์โทรศัพท์ที่สูญห่อโลกตะลึงคนนั้นให้ฉันไม่ได้จริงๆ เหรอ ฉันอยากรู้จักเขามากจริงๆ นะ”

“ไม่ได้จริงๆ” หลิวซุนซุนหยิบบิวยหนึ่งซองให้เธอเป็นการตอบแทน พูดด้วยความเห็นใจว่า “เปลี่ยนเป้าหมายเถอะ อารมณ์ของเขาเลวร้ายขนาดจินตนาการไม่ออกเลย เลวร้ายขนาดที่ว่าแม้แต่คำปเลอบใจอย่างตื๋มน้ำอุ่นมากๆ หนอยก็ยังไม่พูด”

“ไม่เป็นไร เลวร้ายแค่ไหนฉันก็รับได้!” ฝ่ายตรงข้ามตอบโต้ะ จากนั้นก็ใช้สองมือจับแก้มทำท่าน่ารักแบบเด็กสาว “ขอรับรองจริงๆ นะ ซุนซุน...ซุนซุน

ดีที่หนึ่งในโลกเลย...”

หลิวซุนซุนปวดหัว ไม่รู้จะทำอะไร นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้ว่าอะไรคือ *มีเสน่ห์ดึงดูดใจคนอื่น*...ระดับการดึงดูดใจผู้หญิงเหนือกว่าเดือนมหายลัอย่างไปซีตอนเรียนมหาวิทยาลัยหลายสิบเท่า เขาเป็นฝ่ายยกมือยอมแพ้ “เลี้ยงหนังทุกคนดีไหม หนังสือฟอร์มใหญ่ เลือกตามสบาย”

ฝ่ายตรงข้ามยังไม่เลิกถือ ใช้สองมือถือแก้วกาแฟ “ไม่ได้จริงๆ ไซ้ไหมสาวๆ ในออฟฟิศทุกคนกำลังรอให้ฉันกลับไปแจ้งข่าว”

“ไม่ได้จริงๆ อย่าได้อ่อนา” หลิวซุนซุนใช้สองมือจับไหล่เธอ ดันให้เธอกลับไปทำงานข้างๆ “สุดสัปดาห์นี้ ผมเชิญคุณผู้หญิงทุกคนไปกินพิซซ่า แล้วก็ดูหนังกัน แบบนี้ชดเชยได้หรือยัง”

หวังหยวนเงินพึงประตุ พุดเอื่อยเอื่อย “ไม่ได้”

หลิวซุนซุน “...”

คุณหวังยกมูมปาก สลับไปเป็นบาร์เทนเดอร์ชี้เล่นที่ถนนซีเย่ในหนึ่งวินาที ยิ้มอย่างมีอาชีพด้านโปรยเสน่ห์ ดวงตาใสบริสุทธิ์ ใบหน้าสวยทั้งร่างเหมือนอัญมณีขนาดใหญ่เปล่งแสงสว่างเจิดจ้า ทำให้หลิวซุนซุนเหมือนไร้ตัวตนไปทันที หวังหยวนเงินก้มหน้าลงเล็กน้อย บ่นเสียงเบาๆ กับผู้หญิงที่ยืนข้างๆ ว่า “คุณผู้หญิงคนสวย ผมอยากได้น้ำลึกแก้ว ได้ไหม อากาศหนาวมากจริงๆ”

หลิวซุนซุนตะลึงอ้าปากค้าง รู้สึกว่าตัวเองต้องกำลังเห็นภาพหลอนอยู่แน่ๆ

ผ่านไปเพียงห้านาที บนโต๊ะน้ำชาเล็กๆ ด้านหน้าหวังหยวนเงินก็มีเครื่องดื่มร้อนกับของกินเล่นกองเต็มไปหมด เขาขอบคุณอย่างมีมารยาท ทวงทำสง่างามปานเจ้าชาย ทั้งยังโปรยคำหวานให้สาวๆ พวกนั้นอารมณ์ดีมีความสุขกันถ้วนหน้าทุกคน หลังจากสาวๆ แยกย้ายกันกลับไปทำงานหมดแล้ว เขาถึงกลับห้องทำงานของหลิวซุนซุน พลิกมือปิดประตูลับ เผยความดูร้ายออกมาทันที

“ผะ...ผม...ผมเรียกร้อง ขอให้ได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับพวกเธอ” หลิวซุนซุนทรุดตัวที่มุมห้องแสดงการต่อต้าน

“นั่นเป็นการปฏิบัติต่อคนแปลกหน้า แน่ใจหรือว่าคุณอยากได้”
สองมือของหวังหย่วนเงินล้วงกระเป๋าทางเกง มองมาอย่างเย็นชา

“...จื่อ” หลิวซุนซุนเปลี่ยนเรื่องคุย “มาได้ยังไง”

“ผ่านมาพอดี” หวังหย่วนเงินยกแก้วกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน

“อย่ากิน” หลิวซุนซุนรีบห้าม “แก้วนั้นคนอื่นเอามาให้ผม”

หวังหย่วนเงินวางแก้วลง จริงๆ เขาไม่ถือสาที่จะใช้แก้วของหลิวซุนซุน และไม่ถือสาที่จะดื่มกาแฟที่หลิวซุนซุนซื้อมา แต่ถ้าเป็น ‘คนอื่น’ ซื้อมาให้ ต่อให้เป็นของใหม่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน เขาก็ไม่สนใจแม้แต่คนเดียว

ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไรที่หลิวซุนซุนสามารถรับมือกับนิสัยแย่สุดๆ และประหลาดสุดๆ ของหวังหย่วนเงินได้ เขาเปิดตู้หยิบผงน้ำเต้าหู้ออกมาหนึ่งซอง ชงใส่แก้วน้ำลายบ๊ซ โลท์เยียร์ของตัวเอง เป่าให้เย็นลง ก่อนส่งให้อีกฝ่าย “รออีกครั้งชั่วโม่งนะ แล้วพวกเราไปกินข้าวกัน”

คุณหวังทำสีหน้ารังเกียจของลีซิมพู “น้ำเต้าหู้ผู้หญิง?”

หลิวซุนซุนพูดตามตรงว่า “อันนี้ลดราคา” รสชาติเหมือนกันอยู่แล้ว

หวังหย่วนเงินหัวเราะพรีด แล้วก็ยึดคูกี้เอปชีบนโต๊ะของเขาไปอีก
หนึ่งซอง

หลิวซุนซุนเคาะคีย์บอร์ดรัวๆ สายตากมเฉียบ มีสมาธิแน่นแน
ประสิทธิภาพการทำงานสูงขึ้นเป็นเท่า ถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงหุประธานเสียวไป
อีกฝ่ายคงต้องยอมจ่ายเงินเดือนเชิญให้คุณหวังมาเป็นคนคุมงานแน่ๆ

ตอนที่ทั้งสองคนออกจากบริษัท ท้องฟ้าก็มืดแล้ว จากตอนแรกที่บอก
ว่าครึ่งชั่วโม่ง สุดท้ายกลับกลายเป็นสามชั่วโม่ง หลิวซุนซุนรู้สึกเกรงใจมาก
จึงเป็นฝ่ายเอ่ยปากว่าจะเลี้ยงมื่อใหญ่เอง

หวังหย่วนเงินขับรถสปอร์ตเปิดประทุนสีแดง วรรอบอาคารสำนักงาน
หนึ่งรอบ จากนั้นถามว่า “ที่บอกว่ามื่อใหญ่ หมายถึงไก่ผัดพริกหยวก
หรือซูปหมาล่า”

“ไม่จำเป็นต้องกินแถวนี้ก็ได้นะ” หลิวซุนซุนยิ้มตอบ “ที่ใกล้ๆ นี้ไม่มี
อะไรเลย นอกจากซอยของกินเล็กๆ ก็มีแค่โรงอาหาร คุณต้องไม่สนใจนะ”

หวังหย่วนเงินถามเสียงเอื่อยเฉื่อย “แล้วคิดว่าผมน่าจะสนใจอะไร”

“...อาหารฝรั่งเสสมือใหญ่ไหม” หลิวซุนซุนเค้นจินตนาการอันน้อยนิดของตัวเองที่มีต่อเศรษฐีมือเติบ สุดท้ายยอมรับตรงๆว่า “ผมไม่เคยไปร้านอาหารระดับหรูหราแบบนี้เลย”

หวังหยวนเงินยกมูมปาก ขับรถขึ้นทางด่วนแบบอวดศักยภาพพลเต็มที พุ่งทะยานไปบนถนนยามค่ำคืนที่เงียบไร้ผู้คนด้วยอัตราความเร็วเหมือนกำลังเหาะ

หลิวซุนซุนมีความจริงใจที่จะเลี้ยงมือใหญ่จริงๆ เขายังส่งข้อความถามไปชี้ว่าร้านไหนถึงเรียกว่า ‘ร้านอาหารหรูหร่า’ แล้วก็ไม่ต้องจ้องลงหน้าด้วย

...

“พวกเขาสนิทกันถึงขนาดนี้แล้วอะ” ไปชี้ตอบข้อความกลับ แล้วก็ให้หานจั่วช่วยเช็ดเส้นผมเปียกๆ ของตัวเองต่อ “ฉันยังเข้าใจว่าแต่ละวันซุนซุนต้องทนทุกข์ทรมานน้ำตานองหน้า รับมือกับเพชรเอ่ย อาร์มานีเอ่ย ที่ไหนได้ตอนนี้ถึงกับไปกินมือใหญ่ด้วยกันอีก”

“ผมก็คิดไม่ถึง” หานจั่วยิ้ม ใช้ผ้าขนหนูห่อตัวเขา “น่าจะเป็นคำคืนที่น่ารำกมาก เพราะฉะนั้น ตอนนี้พวกเราจะไม่บอกเขาเรื่องซื้อเทียนฟุ้งนี้เข้าค่อยบอกก็ยังไม่ทัน”

คุณอยู่ในส่วนลึกของดวงดาว 2

你在星光深处

ไนเคียวบริษัทยามรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《你在星光深处》(Ni Zai Xing Guang Shen Chu)

Author © 萧笑阑珊 (Yu Xiao Lan Shan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6719-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภินันท์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี

บรรณาธิการ ชลลดา ชลาคล • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • ชัปเดติตเตอร์ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม สุทธิดา กีกสูงเนิน

คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป, ส่องนา ภัคศรีวิสัย

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาด พรรณี รูปสูง, ลีราธร จิวโสม, บุรสร มณีกุลพันธ์

คนอย่าง หานจู้ ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้นำของเหล่าผู้มีพลังพิเศษ
ย่อมหมายความว่าเขาแข็งแกร่งกว่าใคร จึงไม่เคยเกรงกลัวและเกรงใจใคร
อีกทั้งที่ผ่านมาแผนที่ว่าไว้มิราบรื่นไร้ปัญหาเลยตลอด

ทว่าการที่อยู่ ๆ ก็มีคนเดือดร้อนเพราะแผนการครั้งสุดท้าย
ทำให้เขาต้องกลับมาทบทวนเรื่องนี้อีกครั้ง
เพราะหมายความว่าแผนของพวกเขาอาจจะมีช่องโหว่ให้อีกฝ่ายใช้เล่นงานได้

และโชคยังดีที่ ซือเทียนให้โอกาสเขาได้แก้ไขผิดพลาด
ซึ่งสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการนั้นก็เล็กน้อยมาก
แต่ก็ไม่ว่าอีกฝ่ายนั้นมิได้แผนการเบื้องหลังอะไรหรือไม่
และนี่ยังทำให้ป๋ายี่เป็นห่วงหานจู้ขึ้นมาแล้วละ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6607-5

